ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β΄. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ρ. Λ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Selma Lagerloef : Ἡ γριὰ Ἀγνὴ (μετάφρασις Ι. Χρυσάφη ἀπ'τὸ Σουηδικὸ).

Ἀντώνη Λυκιαρδοπούλου: Μιὰ βραδυά.

Max & Alex. Fischer: Ἡ ἐπιθεώρησις. (Μετάφρασις Ἐρρίκου Μ.)

Οττο Σόλτσερς: Βραδυὰ Καρναβαλιοῦ. (Μετάφρασις Στάκη Τζηρίτη).

Μ. Μαρούλη: Ἱσπανικὸς ἔρως (Μετάφρασις ἀπ' τὸ Γαλλικό).

Θανάση Πετσάλη : Ὁ πατέρας.

Ποιήματα τῶν κ.κ. Μαμμέλη, Ζαλοκώστα, Ριρῆ Κωστοπούλου κλπ.

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. Θ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1925

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΡΕΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(Προσωρινὰ Γραφεῖα: Γωνία ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δον ΕΝ ΚΑΛΛΙΘΕΑ·

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Δρχ. 6.000.000

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α΄. Εἰς Δραχμὰς μέχρι Δραχμ. 50.000 . . . ἐτησίως 7 ο/ο

β΄. Εἰς ξένον συνάλλαγμα . . . . . » 6 ο/ο

Τόποις «ΚΟΣΜΟΥ» Στοὰ Πάππου 6—10

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἱπποκράτους 83 — ΕΤΟΣ Β΄. — ΦΥΛΛΟ 6 — Ἀριθ. Τηλέφ. 4-24

SELMA LAGERLÖF

(Βραβεῖο Νόμπελ)

Η ΓΡΙΑ ΑΓΝΗ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Μιὰ γριὰ ἀνέβαινε τ' ἀνηφορικὸ μονοπάτι μὲ μικρά, βιαστικὰ βήματα. Ἦταν κοντὴ κι' ἀδύνατη· τὸ πρόσωπο της ἦταν χλωμὸ κι' ἀπομαραμένο, ἀλλὰ ἤμερο κι' ἐκφραστικό. Φοροῦσε μακριὰ μπέρτα καὶ πλισαρισμένη σκουφέτα. Στὸ χέρι της κρατοῦσε μιὰ σύναψη κι' ἕνα κλαδάκι ἁγιολούλουδο τυλιγμένο στὸ μαντηλάκι της.

Ἀπάνω, ψηλά, στὴ μεγάλη ράχη, ἐκεῖ ποὺ δέντρο δὲν ἐφύτρωνε, εἶχε ἕνα χαμόσπιτο, ἀκριβῶς στὴν ἄκρη τῆς πλατιᾶς παγοθάλασσας, ποὺ κατέβαζε τὸ παγόρεμα της ἀπὸ τὶς χιονισμένες βουνοκορφὲς κάτω βαθιὰ στὸν κάμπο. Ἐκεῖ καθόταν ἡ γριὰ ὁλομόναχη. Ὅλοι οἱ δικοί της εἶχαν πεθάνη.

Ἦταν κυριακὴ κι' εἶχε πάει στὴν ἐκκλησιά. Μὰ χωρὶς νὰ καλοξέρῃ κι' ἡ ἴδια τὸ γιατί, δὲν εὐχαριστήθηκε παρὰ χάλασε ἡ καρδιά της μὲ τὴ λειτουργιὰ τὴ σημερινή. Ὁ παπᾶς εἶχε βγάνη λόγο γιὰ τὸ θάνατο καὶ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ τὰ λόγια του τὴν εἶχανε τρομάξη. Κι' ἄξαφνα θυμήθηκε πὼς εἶχε ἀκούσῃ στὰ παιδιάτικα της χρόνια, νὰ λένε ὅτι πολλοὶ ἁμαρτωλοὶ βασανίζονται μὲς στὰ αἰώνια πάγη, στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ καλύβι της. Καὶ σιγὰ σιγὰ γυρίσανε ξανὰ στὴ θύμησή της ὅλες οἱ ἱστορίες ποὺ εἶχε ἀκουστὰ γι' αὐτοὺς τοὺς στρατοκόπους τῆς παγοθάλασσας, τοὺς ἀκούραστους αὐτοὺς ἤσκιους ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν οἱ παγωμένες ἀνεμικὲς τοῦ βουνοῦ.

Οἱ θύμησες αὐτὲς τῆς ἔφεραν μιὰ μεγάλη τρομάρα γιὰ τὸ βουνό· στοχάστηκε πὼς τὸ καλύβι της βρισκόταν πάρα πολὺ ψηλά. Ἂν καμιὰ φορὰ ἐκεῖνοι, ποὺ ἀόρατοι στρατοκοποῦσαν ἀπάνω στὶς βουνοκορφὲς, ξέκοβαν ἀπὸ τὴν παγοθάλασσα! Κι' αὐτὴ νὰ βρίσκεται ὁλομόναχη στὸ καλύβι!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς μοναξιᾶς ἔδωσε στὴ σκέψη της ἕναν ἀκόμα πιὸ θλιβερὸ δρόμο. Πάλι τὴν ἔζωσε ὁ καημὸς ποὺ τὴν κρυφότρωγε σ' ὅλη της τὴ ζωή. Τί συφορὰ νὰ εἶναι τόσο μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους!

«Ἐ γριὰ Ἀγνὴ», εἶπε δυνατὰ μονάχη της, ὅπως εἶχε συνειθίσῃ νὰ μιλάῃ μονάχη της στὴν ἐρημιά, «κάθεσαι ἐκεῖ πάνω στὸ καλύβι σου καὶ γνέθεις κι' ὅλο γνέθεις. Τσακίζεσαι στὴ δουλειὰ ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ μὴν ψοφήσῃς ἀπὸ τὴν πεῖνα. Κι' τί καταλαβαίνεις τάχα ποὺ ζῆς; ἔχεις καμιὰ χαρά, καμιὰ εὐχαρίστησῃ ποτέ σου, γριὰ Ἀγνή;

Νάχες τοελάχιστο κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς σου, ἂς πάῃ στὴν εὐκή. Νὰ καθόσουνα πιὸ κάτω κατὰ τὸ χωριό, κάτι θὰ μποροῦσε νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Θεόφτωχη, ὅπως εἶσαι, οὔτε σκυλὶ οὔτε γατὶ θὰ βλογοῦσε στὸ καλύβι σου, μὰ θὰ μποροῦσες καμιὰ φορὰ νὰ βάλῃς κανένα ζητιάνο σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ καταλαγιάσῃ. Δὲν ἔκανες καλὰ νάβρῃς σπιτικὸ τόσο μακριὰ, γριὰ Ἀγνή. Καὶ μιὰ φορὰ στὴ ζωή σου νὰ μποροῦσες νάδινες μιὰ γουλιὰ νερὸ σὲ κανένα διψασμένο περάτη, θὰ νοιωθες πολὺ πὼς σὲ κάτι φελάει ἡ ζωή σου».

Ἀναστέναξε πάλι καὶ στοχάστηκε πὼς οὔτε οἱ χωριάτισσες ποὺ τῆς δίναν μαλλὶ γιὰ γνέσιμο, οὔτ' αὐτοὶ δὲ θὰ τὴν κλαίγανε ὅταν θὰ πέθαινε. Πολλὲς φορὲς ἐγύρεψε νὰ κάνῃ καμιὰ καλύτερη δουλιὰ, μὰ ἦταν τόσες ἄλλες πιὸ ἄξιες, ποὺ τὴν κάναν καλύτερα. Καὶ τὴν πῆρε τὸ παράπονο κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ὅταν συλλογίστηκε ὅτι κι' ὁ παπᾶς ἀκόμα ποὺ τὴν ἔβλεπε στὴν ἴδια θέσῃ στὴν ἐκκλησία, χρόνια καὶ χρόνια, τὸ ἴδιο θὰ τόχε ἂν δὲν τὴ ξανάβλεπε πιά.

«Εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νἆμαι πεθαμένη», εἶπε πάλι μονάχη της, «κανένας δὲ νοιάζεται κι' οὔτε ρωτάει γιὰ μένα. Καλὰ θὰ κανα νὰ πεθάνω νὰ πάω στὸ καλό. Εἶμαι πού εἶμαι ξυλιασμένη ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπ' τὴ μοναξιά. Κι' ἡ καρδιά μου ἀποξύλιασε κι' αὐτή».

«Μά, ἔλα Χριστέ μου», ἐξακολούθησε, γιατί εἶχε πιὰ πάρῃ δρόμο στὴν κουβέντα, «νὰ ηταν ἐδῶ πάνω κανένας ποὺ νὰ μποροῦσα νὰ τὸν βοηθήσω σὲ τίποτα, θὰ βρισκόταν ἀκόμα λιγάκι ζέστη στὸ κουφάρι σου, γριὰ Ἀγνή. Μὰ δὲ μπορῶ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ πλέχω κάλτσες γιὰ τ' ἀγρι κάτσικα, οὔτε νὰ στρώνω γιατάκια γιὰ τ' ἀγρίμια. Θέ μου κὶ συχώρεσε με! - εἶπε κι' ἐσήκωσε τὰ χέρια της ψηλὰ—στεῖλε μου ἕνα Χριστιανὸ, ποὺ νὰ ἰδῇ κάτι κι' ἀπὸ μένανε, ἀλλοιῶς θὰ πέσω γιὰ νὰ μὴ σηκωθῶ!»

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας ψηλός, καὶ σεβάσμιος καλόγερος τῆς παρουσιάστηκε μποστά της στὸ μονοπάτι. Τῆς ἔπιασε κουβέντα, γιατὶ εἶδε πὼς ἦταν θλιμένη, κι' ἐκείνη τοῦ ἐξιστόρησε τὸν καημό της. Τοῦ εἶπε πὼς κι' ἡ καρδιά της κόντεβε πιὰ νὰ κοκκαλώσῃ κι' ἐκείνη καὶ θὰ καταντοῦσε κι' αὐτὴ σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἤσκιους τῆς παγοθάλασσας, ἂν ὁ θεὸς δὲν τῆς ἔδινε τίποτα νὰ δικαιολογήσῃ τὴ ζωή της.

«Ἂν θέλῃ ὁ θεὸς μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ τὸ κάνῃ» εἶπε ὁ καλόγερος.

«Μὰ δὲ βλέπεις εὐλογημένε, ὅτι τοῦ Θεοῦ δὲν τοῦ

περνάει τίποτα ἐδῶ πάνω ;» ἀπάντησε ἡ γριά. «Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ αὐτὴ τὴν παγωμένη καὶ τὴν ἀτέλιωτη ἐρημιά».

Ὅλο κι' ἀνέβαιναν ψηλότερα πρὸς τὴ βουνοκορφή Τὸ μοῦσκλο ἐτύλιγε ἀπαλὰ τὰ βράχια, φυτὰ τῶν ἄλπεων μὲ βελουδένια φύλλα στολίζαν τὶς ἄκρες τοῦ μονοπατιοῦ, κι' ἡ κορφή, τετράψηλη, βραχόσπαρτη καὶ γκρεμοχαρακωμένη, μὲ παγωμένα πλατώματα καὶ σωροὺς ἀπὸ χιόνι, στηλωνόταν μπροστά τους τόσο τρομαχτικὴ καὶ τόσο βαριά, ποὺ λὲς καὶ τοὺς πλάκωνε τὰ στήθια. Ἐκεῖ εἶδε ὁ καλόγερος τὸ σπίτι τῆς γριᾶς ποὺ ἦταν ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴ παγοθάλασσα.

«Ἄ, τῆς εἶπε, ἐδῶ κάθεσαι ; Ἄμ τότε δὲν εἶσαι μονάχη, ἔχεις συντροφιὰ ὅση θέλεις. Νά, κοίτα !

Ὁ καλόγερος στρογγύλεψε τὰ δυό του δάχτυλα καὶ τάβαλε μπροστὰ στὸ ἀρ στερὸ μάτι τῆς γριᾶς καὶ τῆς εἶπε νὰ κοιτάξη κατὰ τὸ βουνό. Ἐκείνη ὅμως ἀνατρίχιασε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της.

«Ἂν εἶναι νὰ ἰδῶ τίποτα ἐκεῖ πάνω, καλύτερα νὰ μοῦ λείπη, εἶπε. Θέ μου φύλαξε ! τρομάρα θᾶταν νὰ τὸ δῆ κανείς».

«Τότε γειά σου ! εἶπε ὁ καλόγερος. Κι' οὔτε θὰ σοῦ ξαναειπῶ ἄλλη φορὰ νὰ κοιτάξης».

Ἡ γριὰ ὅμως ἀπὸ περιέργεια, ἐσήκωσε τὰ μάτια καὶ κοίταξε πρὸς τὸ ἀτέλιωτο χιόνι. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε καὶ τίποτα τὸ παράξενο, σιγὰ σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ ξεχωρίζη κάπια κίνηση ποὺ γινόταν ἐκεῖ πάνω. Εἶδε κάτι λευκὰ πράματα νὰ ταράζονται ἀπάνω στὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιοῦ. Ἐκεῖνο ποὺ θαροῦσε στὴν ἀρχὴ πὼς ἦταν καταχνιὰ κι' ἀντάρα κι' ἀσπρογάλαζα ἀντιφεγγίσματα τοῦ πάγου, ἤτανε πλήθια ἀμέτρητα ἀπὸ ἁμαρτωλούς, ποὺ βασανιζόντουσαν ἐκεῖ, στὰ αἰώνια πάγη.

Ἡ γριοῦλα ἄρχισε νὰ τρέμη σὰν τὸ φυλλοκάλαμο. Ἦταν λοιπὸν ἀλήθια, ὅπως τὸ παραδίναν οἱ παλιοί, ἀπὸ τὴ μιὰ γενιὰ στὴν ἄλλη. Οἱ πεθαμένοι στρατοκοποῦσαν ἐκεῖ πάνω μέσα σ' αἰώνιον πόνο καὶ μετανοιωμό. Οἱ περισσότεροι φαινόντουσαν σὰν ἀσπροσαβανωμένοι, μὰ ὅλοι ἦταν ξυπόλητοι καὶ ξεσκούφωτοι.

Ἦταν ἀμέτρητοι. Ὅλο καὶ πληθαίναν ὅσο τοὺς κοίταζε. Ἄλλοι προχωροῦσαν ψηλοὶ καὶ καμαρωτοί, ἄλλοι κακοπατοῦσαν, σὰ νὰ χορέβαν ἀπάνω στὸν πάγο, ὅλοι τους ὅμως σκίζαν καὶ ματόναν τὰ πόδια τους ἀπάνω στὶς γωνιὲς καὶ στὶς κοφτερὲς μύτες τοῦ πάγου.

Ὅπως τὸ λέγαν οἱ παλιοί ! Τοὺς ἔβλεπε πῶς ἐστριμωγνόντουσαν, ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλον, σὰ νὰ γυρέβαν νὰ ζεσταθοῦν, μὰ στὴ στιγμὴ ξεμακραίνανε πάλι τρομαγμένοι ἀπὸ τὴ θανάσιμη παγωνιά, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τοῦ καθενὸς τὸ κορμί. Λὲς καὶ τὸ κρύο σ' ὅλο τὸ βουνὸ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ κορμιὰ τὰ δικά τους κι' αὐτοὶ δὲν ἄφιναν τὸ χιόνι νὰ λυώση καὶ κάναν τὴν πάχνη νὰ καίη τὸ πρόσωπο.

Δὲν περπατοῦσαν ὅλοι· μερικοὶ στεκόντουσαν ἀσάλευτοι, ξυλιασμένοι ἀπὸ τὸ κρύο καὶ φαινόντουσαν σὰ νὰ μαρμάρωσαν ἔτσι χρόνια καὶ χρόνια, γιατὶ ὁ πάγος καὶ τὸ χιόνι εἶχαν ψηλώση γύρω τους, ποὺ μόνο τ' ἀπανωκόρμι τους φαινόταν.

Ὅσο περισσότερο κοίταζε ἡ γριὰ τόσο κι' ἐρχόταν στὰ συγκαλά της. Ἡ τρομάρα τῆς πέρασε, κι' ἀντὶ γιὰ φόρο ἔνοιωθε τώρα τὴν πιὸ βαθιὰ κι' ἐγκάρδια λύπη γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς βασανισμένους. Δὲ σταματοῦσε οὔτε στιγμὴ τὸ βασανιστήριό τους, οὔτε ξεκουραζόντουσαν τὰ ματωμένα πόδια, ποὺ τρέχαν ἀπάνω στὸν πάγο, τὸν κοφτερὸ σὰν τροχισμένο ἀτσάλι. Καὶ πῶς τρέμανε σύγκορμοι κι' ἀναταραζόντουσαν ἀπὸ τὸ κρύο ! Κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἴχανε πετρώση κι' οἱ ἄλλοι ποὺ περπατοῦσαν, ὅλοι, ὅλοι !

Ἦταν καὶ πολλοὶ νέοι, κοπέλλες καὶ παληκαρόπουλα, μὰ ποῦ νιότη στὴ μελανιασμένη τους ὄψη· φαινόντουσαν σὰ νὰ παίζαν, μὲ ἡ χαρά τους εἶχε πεθάνη κι' αὐτή. Ἔτρεμε τὸ κατακλεῖδι τους, κι' ἀνατριχιασμένοι ζαρώναν σὰν ἑρροι, ἐνῶ τὰ πόδια τους λὲς καὶ γυρέβαν τὶς πιὸ κοφτερὲς γωνιὲς τοῦ πάγου νὰ σκορφαλώσουν ἀπάνω. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τῆς ἔκαψε περισσότερο τὴν καρδιὰ ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἦταν σφηνωμένοι μέσα στὸ σκληρὸ πάγο τῆς παγοθάλασσας κι' οἱ ἄλλοι ποὺ κρεμόντουσαν σὰ μεγάλοι παγωμένοι σταλαχτίτες ἀπὸ τὶς βραχοπλαγιές.

Κάποτε ἔβγαλε ὁ καλόγερος τὸ χέρι του κι' ἡ γριὰ Ἀγνὴ δὲν εἶδε πιὰ παρὰ τὴν ἄδεια, χιονισμένην ἐρμιά. Μερικοὶ βαριοὶ παγοσωραὶ ἦταν σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, φαντάσματα ὅμως παγωμένα πουθενά· τὸ γαλάζιο ἀντιφέγγισμα τῆς παγοθάλασσας δὲν ἔβγαινε ἀπὸ ξυλιασμένα κορμιὰ κι' ὁ ἀγέρας κυνηγοῦσε μερικὲς ἀνάλαφρες χιονονιφάδες κι' ὄχι φαντάσματα.

Ἦταν ὅμως σίγουρη ὅτι δὲν τὴ γελάσαν τὰ μάτια της γι' αὐτὸ κι ἰρώτησε τὸν καλόγερο :

«Εἶναι συχωρεμένο νὰ κάνει κανεὶς τίποτα γι' αὐτοὺς τοὺς ἁμαρτωλούς ;»

Ὁ καλόγερος τῆς ἀπήντησε :

«Καὶ πότε ὁ Θεὸς ἐμπόδισε τὴν ἀγάπη νὰ κάνη τὸ καλό· ἢ τὴ συμπονιὰ νὰ παρηγορήση ; »

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔφυγε, κι' ἡ γριὰ Ἀγνὴ τράβηξε βιαστικὰ στὸ καλύβι της κι' ἔκατσε καὶ συλλογιζόταν. Ὅλη τὴ νύχτα ὁ νοῦς κι' ὁ λογισμός της γύρεβε νὰ βρῆ τὶ μποροῦσε νὰ κάνη γιὰ τοὺς κολασμένους τῆς παγοθάλασσας· τὴ δική της τὴ μοναξιὰ δὲν τῆς ἔμεινε καιρὸς νὰ τὴ θυμηθῆ.

Τὸ πρωὶ κατέβηκε στὸ χωριό. Χαμογελοῦσε κι' ἔνοιωθε πιὸ γερὸ τὸ κορμί της. Τὰ γερατιὰ δὲν τὴν ἐβάραιναν ὅσο προτήτερα. «Οἱ πεθαμένοι, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της, δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ κόκκινα μάγουλα κι' ἀλαφρὴ περπατησιά. Αὐτοὶ ζητᾶνε οἱ ἔρμοι νὰ τοὺς θυμᾶται κανένας μὲ ζεστὴ καρδιά. Τέτοιες θύμησες ὅμως δὲν ἔχοντε στῆς νιότης τὴ σκέψη. Ναί, καλά, μὰ τότε πῶς κι' αὐτοὶ φεύγουν ἀπὸ τοῦτον ἐδῶ τὸν κόσμο θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν αἰώνια παγωνιὰ τοῦ θανάτου, ἂν κι' οἱ γέροι ἀκόμα τοὺς κλείσουν τὴ καρδιά τους ;».

Ὅταν ἔφτασε στὸ μπακάλικο μπῆκε κι' ἀγόρασε ἕνα μάτσο κεριὰ καὶ παράγγειλε κι' ἀνοῦ χωριάτη ἕνα φορτωμα ξύλα. Γιὰ νὰ μπορέση ὅμως νὰ τὰ πληρώση ἀναγκάστηκε νὰ πάρη διπλὸ μαλλὶ γιὰ γνέσιμο ἀπὸ ὅτι ἔπαιρνε πάντα.

Κατὰ τὸ βραδάκι, ὅταν ξαναγύρισε στὸ καλύβι της, εἶπε πολλὲς προσευχὲς καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν πιάση πάλι ἡ τρομάρα ἄρχισε νὰ κουτσοψέλνη ὅσα τροπάρια ἤξερε. Τὸ κουράγιο της ὅμως ὅλο καὶ λιγόστευε. Μόλα ταῦτα ἔκανε ὅτι εἶχε βάλη στὸ νοῦ της νὰ κάνη.

Ἑτοίμασε πρῶτα τὸ κρεβάτι της στὴ μέσα κάμαρα τοῦ χαμόσπιτου. Στὴν ἀπόξω στοίβαξε ἕνα μεγάλα σωρὸ ξύλα στὸ τζάκι κι' ἔβαλε φωτιά. Στὸ παράθυρο ἄναψε δυὸ κεράκια κι' ἄνοιξε καὶ τὴν πόρτα διάπλατη. Ὕστερα πῆγε καὶ πλάγιασε.

Ξαπλωμένη ἔτσι στὸ σκοτάδι ἀφουγκραζότανε.

Μπᾶ, χωρὶς ἄλλο ἦταν πατήματα ! Σὰ ναρχόταν κάπιος κατρακυλώντας τὸν κατήφορο ἀπὸ τὴν παγοθάλασσα· κι' ἐζύγονε σερνάμενος καὶ μὲ βόγγους· στριφογύριζε γύρω στὸ καλύβι σὰ νὰ μὴν κόταγε νὰ μπῆ μέσα. Ἀκουμπισμένη στὴν κόχη ἔτρεμε ὁλόκορμη.

Ἡ γριὰ Ἀγνὴ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῆ. Πετάχτηκε ἀπὸ τὰ στρωσίδια της κι' ἔπῆγε στὴν ἄλλη κάμαρα· ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴν κλείδωσε μάλιστα· Ἄμ ἦταν πάρα πολύ. Ἄνθρωπος ἀπὸ κρέας κι' αἷμα ἦταν κι' αὐτή!

Ἀπόξω ἀπ' τὸ καλύβι ἄκουγε τώρα βαριὰ ἀναστενάγματα καὶ δυσκολόσυρτα βήματα. σὰν ἀπὸ πληγωμένες, ματωμένες πατοῦσες· κι' ὅ,τι ξεμάκραινε, τὸν ἀνήφορο, κατὰ τὴν παγοθάλασσα. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκουγόταν καὶ κανένα ἀναφιλλητό, μὰ γλήγορα σωπάσαν ὅλα.

Ἡ γριὰ τότες χιλιομετάνιωσε καὶ θύμωσε μὲ τὸν ἑαυτό της «φοβᾶσαι γριὰ ξεκουτιασμένη» εἶπε μὲ τὸ νοῦ της, «τὸ τζάκι καίει ὄξω καὶ τὰ κεράκια ποὺ τ' ἀκριβοπλήρωσες ἀνάβουν κι' αὐτά. Κι' ὅλα τοῦτα θὰ πᾶνε ἔτσι χαμένα, ἀπὸ τὴν τρομάρα σου ;» Κι' ἔτσι ξανασηκώθηκε πάλι μισοκλαίγοντας ἀπὸ τὸ φόβο, κι' ἔτρεμε ὁλόκληρη καὶ χτυποῦσαν τὰ σαγόνια της, μὰ κατάφερε νὰ βγῆ ἔξω καὶ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

Ξαναπλάγιασε πάλι καὶ περίμενε. Τώρα δὲ φοβότανε πιὰ γιὰ ὅτι κι' ἂν γινόταν. Μετάνοιωνε μονάχα πικρὰ γιατὶ τοὺς εἶχε φοβίση κι' ἐφύγαν καὶ τώρα ἴσως δὲ θὰ ξαναγύριζαν πιά.

Τότες ἄρχισε νὰ φωνάζη μὲς τὸ σκοτάδι, ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ σὰν ἔβοσκε πρόβατα «ἐλᾶτε, ἀρνάκια μου ἐλᾶτε ! Ἐλᾶτε ἀπ' τὰ βραχάκια, ἀρνάκια μου, ἀστρούλια μου, ἐλᾶτε ! »

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ σὰ νὰ κατέβασε ἡ βουνοκορφὴ ἄγρια ἀνεμική, ποὺ μπῆκε καὶ πῆγε νὰ σηκώση τὸ χαμόσπιτο. Δὲν ἄκουγε οὔτε βήματα, οὔτε στεναγμοὺς παρὰ μονάχα ἀνεμοχτυπήματα, ποὺ στρίβαν στὴ γωνιὰ τοῦ καλυβιοῦ καὶ χυμοῦσαν μέσα. Καὶ σὰ νὰ τῆς ἔλεγε κάπιος ἀδιάκοπα : «Σσσς ! Σσσς ! Μὴν τοὺς τρομάζης ! Μὴν τοὺς τρομάζης ! Μὴν τοὺς τρομάζης !»

Χωρὶς νὰν τὸ βλέπη, ἔνοιωθε ὅτι ἡ ὄξω κάμαρα εἶχε τόσο γιομίση, ὥστε κολλοῦσαν πιὰ ἀπάνω στοὺς τοίχους καὶ κοντέβαν νὰ τοὺς γεμίσουν. Ἄλλοτε τῆς φαινόταν πὼς γυρέβαν ν' ἀνασηκώσουν τὴ σκεπὴ γιὰ νὰ κάνουν τόπο. Καὶ πάντα ἦταν κάπιος ποὺ σιγομουρμούριζε : «Σσσς ! Σσσς ! Μὴν τοὺς τρομάζης ! Μὴν τοὺς τρομάζης ! » Κι' ἡ γριὰ Ἀγνὴ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνείπωτην εὐχαρίστηση καὶ γαλήνη στὴν ψυχή της καὶ σταύρωσε τὰ χέρια της κι' ἀποκοιμήθηκε.

Τὸ πρωὶ τῆς φαινόταν σὰ νἄχε ἰδῆ ὄνειρο. Ὅλα ἦταν ὅπως πάντα στὴν ὄξω κάμαρα, τὰ ξύλα εἶχαν γίνη ἀποκαΐδια κι' τὰ κεριὰ τὸ ἴδιο. Δὲν εἶχε μείνη οὔτε σταλιὰ κερὶ στοὺς κεροστάτες.

Ὅσα χρόνια ἔζησε ἡ γριὰ Ἀγνὴ ἐξακολούθησε νὰ νοιάζεται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο γιὰ τοὺς πεθαμένους. Ἔγνεθε καὶ παιδεβόταν γιὰ νὰ μπορῆ νάχη τὴ φωτιά της ἀναμμένη ὅλες τὶς νύχτες. Κι' ἦταν εὐτυχισμένη γιατί ἔνοιωθε ὅτι κάπιοι περμέναν κι' ἀπ' αὐτήν.

Μιὰ κυριακὴ ὅμως δὲν ἐφάνηκε στὴν ἐκκλησιά. Μερικοὶ χωριάτες ἀνέβηκαν ἴσαμε τὸ καλύβι της γιὰ νὰ ἰδοῦν τί γίνηκε. Εἶχε πεθάνη. Καὶ πῆραν τὸ λείψανό της γιὰ νὰ τὴ θάψουν κάτω, στὸ χωριό.

Ὅταν τὴν ἄλλη Κυριακὴ τὴν ἔθαψαν, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ λειτουργία, ἦταν πολὺ λίγοι ἄθρωποι στὸ καταβόδιο της. Καὶ λύπη δὲ φαινόταν σὲ κανένα πρόσωπο.

Ἄξαφνα ὅμως, τὴ στιγμὴ ποὺ κατεβάζαν τὴν κάσα στὸ λάκκο, μπῆκε ἕνας ψηλὸς καὶ σεβάσμιος καλόγερος στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ λάκκο κι' ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του κατὰ τὴ χιονοσκεπασμένη βουνοκορφή. Κι' εἶναν τότε ὅλοι, ὅσοι τριγυρίζαν τὸν τάφο, ὅτι ὁλόκληρη ἡ βουνοσειρὰ εἶχε ντυθῆ στ' ὀμορφότερο ρόδι ο χρῶμα, σὰ νὰ φεγγοβολοῦσεν ἀπὸ χαρά, κι' ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω της ἀνεμοπαίζαν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρές, κιτρινωπὲς φλόγες, σὰν ἀπὸ κεριὰ τῆς ἐκκλησίας. Καὶ τὰ κεράκια ἦταν τόσα, ὅσα ἡ μακαρίτισσα εἶχε ἀνάψη γιὰ τοὺς ἁμαρτωλούς.

Καὶ φωνάξαν τότε ὅλοι : «Εὐλογημένο τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Ἐτούτη ἐδῶ ποὺ δὲν ἔχει κανένα νὰ τὴν κλάψη καὶ νὰ τῆς ἀνάψη κερί, εὕρηκε δικοὺς ἐκεῖ ψηλά, στὴν ἀτέλειωτη ἐρημιά».

Μετάφραση ἀπὸ τὸ Σουηδικὸ

Ι. Ε. ΧΡΥΣΑΦΗ

ΠΟΙΟΙ ΚΛΑΙΝ

Δὲν κλαῖν τῆς μοίρας οἱ τρανοὶ
Καὶ τῆς ζωῆς οἱ λαῦροι θύτες.
Κλαῖνε μονάχα ὅσοι ποθοῦν
Κι' ὅσοι πονοῦν καὶ δὲν τὸ λένε·
Ὅσοι ἀγαποῦν ἀπὸ καρδιᾶς
Καρδιὲς ποὺ δὲν ἀνταγαπᾶνε·
Ὅσοι τὴ νύχτα ξαγρυπνοῦν
Γιὰ τὴς ψυχὲς ποὺ δὲν πονᾶνε
Καρδιὲς ποὺ σβοῦν στὴ λησμονιὰ
Κι' ὅσοι ποτὲ δὲ λησμονᾶνε.

Α. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

Στὴν εὐγενεστάτην Καν Κ. Β. μ' ἄπειρο θαυμασμὸ κι' ἐκτίμησι

Γεμᾶτα τὰ σαλόνια ἀπὸ διαλεχτὸ κόσμο χαρούμενο, γελαστό.... Κι' εἶναι τόσο ὄμορφες ἡ κυρίες, ἡ δεσποινίδες, τὰ σαλόνια, ἡ μουσικὴ τὰ κάτασπρα φῶτα !... Μὰ δὲν προσέχω σ' αὐτά. Δὲν ἀξίζουν γιὰ μένα... Μοῦ εἶναι τελείως ἀδιάφορα... Σὺ ὅμως πού τριγυρνᾶς μὲ τὴν αἰθέρια κορμοστασιά σου καὶ τὸ πουπουλένιο ρὸζ φόρεμά σου, ἀνέμεσα σὲ τόση κίνησι, εἶσαι γιὰ μένα τὸ πᾶν .. Γιατί ;... Γιατί, ἔτσι τὸ θέλει ἡ τύχη μου, ἡ πονεμένη ψυχή μου.....

Δεν εἶναι πολλὴ ὥρα πού ἤρθα στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ σπῆτι μὲ τὰ πλούσια ἔπιπλα.... Ἡ μουσικὴ ἄρχισε κι' ὅλας καὶ μερικὰ ταιριαστὰ ζευγάρια στριφογυρνᾶνε μὲ χάρι, ἀπάνω στὸν παθητικὸ σκοπὸ ἑνὸς βάλς....

Εἶμαι ἀκουμπισμένος στὴ γωνιὰ μιᾶς πόρτας πού ἀνοίγει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπέραντα καὶ πολυτελῆ σαλόνια. .. Ἔχει πολλὲς πόρτες.... μὰ γιατὶ διάλεξα αὐτήν :.... θέλω νὰ βλέπω τοὺς χορευτές, νὰ βρῶ γνωστούς, νὰ χαροῦν τὰ μάτια μου τῆς ὄμορφες σιλουέττες πού νανουρίζωνται ἁπαλὰ μὲ τὸν θεῖο αὐτὸ σκοπὸ τοῦ βάλς.....

Καὶ περνοῦν ἀπὸ μπρός μου, κοπέλλες, παλληκάρια, λησμονημένα στὴν τρελλὴ ζάλη τοῦ χοροῦ.... Ἀνάμεσά τους σὲ πρωτόειδα.... Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ χορευτή σου, γελαστὴ κουβέντιαζες μαζή του.... Κι' εἶχες χεράκι κάτασπρο μὲ χάρι ἀκουμπιμένο στὸν ὦμο του.... Ἤσουν ροδοκόκκινη κι' εἶχες χείλη κοραλένια.... Κι' εἶχες ἕνα πουπουλένιο φόρεμα ρόζ, ὅλο φτερὰ γαρνιρισμένο πού σοῦδινε μιὰ περήφανη κορμοστασιά....σωστὴ ζωγραφιὰ ἦταν τὸ σῶμα σου.. . Κι' εἶχες ἀκόμα δυὸ γλυκὰ μεγάλα μάτια γεμάτα καλωσύνη....τὰ μάτια πού μὲ σκλάβωσαν παντοτεινὰ μόλις τ' ἀντίκρυσα.... Κι' ἦταν τόσο χαϊδευτικὸς ὁ τρόπος πού μὲ κύτταζαν, ὥστε ἡ ματιά τους θάρρεψα πῶς ἔμοιαζε σ' ἕνα ἀτέλειωτο μεθυστικὸ φιλί.... Δὲν ἦταν ἄλλο.... αὐτὸ ἦταν.... μὰ δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω.... Τέλειωσε τὸ βάλς καὶ σ' ἔχω χαμένη..... Τριγυρνᾶς δῶ καὶ κεῖ καὶ γὼ προσπαθῶ νὰ βρίσκωμαι ὅσο μπορῶ πειὸ κοντά σου γιὰ νὰ σὲ βλέπω, γιὰ νὰ θαυμάζω τὴν ὀμορφιά σου. Αἰσθάνομαι ὥ πόσον βαθειά, πῶς ἄρχισα νὰ σὲ συμπαθῶ, κι' εὐχαρίστησι δὲν βρίσκω παρὰ μόνον ὅταν σιμά σου τὰ βλέμματά σου καθρεφτίζονται μέσα στὰ δικά μου.... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δυὸ βήματα μᾶς χωρίζουν.... Πίνεις σαμπάνια στὸν μπουφὲ κι' ἐγὼ πίσω σου καρτερῶ πότε θὰ γυρίσῃς τὸ κελοκτενισμένο κεφάλι σου, νὰ σοῦ κλέψω, ἕνα τίποτα γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ μένα ὅμως ἕνα χάδι.... μιὰ ματιά... δική σου.....

Πόσο μ' ἀρέσεις !... Καὶ τί δὲν θᾶκαμνα γιὰ σένα. Συλλογιέμαι, καὶ τὴν πειὸ μεγάλη τρέλλα βρίσκω φυσική. Νὰ μποροῦσα νὰ σοῦφερνα ἕνα μπουκέτο φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα μαζὴ μὲ πολύχρωμα χρυσάνθεμα καὶ νὰ στολίσω μ' αὐτὰ ὅλο σου τὸ σῶμα... Νὰ σέχω καθισμένη σὲ μιὰ ὁλομέταξη πολυθρόνα, κι' ἐγὼ στὰ πόδια σου μπροστά, κατάχαμα ὧρες νὰ σὲ κυττάζω καὶ νὰ σοῦ τραγουδῶ σὰν τὸν Cherubin τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης του :

Σὰν δὲν θᾶχῃς τί νὰ κάμῃς, φώναξέ με σιμά σου νὰρθῶ,
Ἕνα προσκέφαλο στὰ γόνατά σου εἶν' ὁ Παράδεισος πού [προτιμῶ.
Νὰ μὲ κυττᾷς λιγάκι, μιλιὰ τὸ στόμα μου δὲν θὲ νὰ βγάζῃ
Καὶ τὴν πνοή μου ἀκόμα νὰ κρατῶ, ἂν σὲ πειράζῃ.
Γιὰ νὰ φωλιάσῃ ἡ ἄνοιξι μὲς τὴ θλιμμένη καρδιά μου
Ζητῶ πού καὶ πού ἕνα δικό σου χαμόγελο κυρά μου
Κι' ἂν τὸ βρίσκεις πολύ, καὶ μιὰ μόνη ματιά σου φτάνει
Γιατὶ ἀλήθεια σ' ἀγαπῶ, ὡσαμ' ἐκεῖ πού ἡ ἀγάπη φτάνει.

. . . . . .

Καὶ νὰ πάλι ἡ Τζὰζ-μπὰντ ξαναρχινᾶ, ὅλες μου ἡσκέψεις σταματοῦν καὶ σὺ φεύγεις μ' ἕνα κύριο πεῦρθε νὰ σὲ πάρῃ γιὰ χορὸ χωρὶς οὔτε κἂν νὰ μὲ δῇς ἂν καὶ πέρασες δίπλα μου... Σὲ βλέπω στὴν ἀγκάλη του καὶ ζηλεύω τρομερά.... Πόσο θᾶθελα νὰ σὲ χόρευα κι' ἐγώ !.... Μὰ δὲν σὲ ξέρω καὶ δὲν τολμῶ νὰ ζητήσω ἀπὸ κανένα νὰ μᾶς γνωρίσουν.... Καὶ γι' αὐτὸ κατκλαβαίνω πῶς ἕνα παράπονο μὲ πιάνει σιγὰ σιγὰ καὶ ξεσπᾶ σ' ἕνα δουδὸ λυγμό .. Βράχηκαν ἀλαφρὰ τὰ ματόκλαδά μου μὰ δὲν τὸ εἶδε κανείς. Ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ βλέπε δὲν θὰ τὸν ἔνοιαζε.

Πῶς θέλω νὰ σὲ γνωρίσω, νὰ σοῦ μιλήσω... καὶ τὸ θέλω μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς μου..... Θαρρεῖς πῶς ἡ Μοῖρα μὲ λυπήθηκε καὶ μοῦ χάρισε κεῖνο πού ζητοῦσα γιὰ νὰ μοῦ πάρῃ ὕστερα πειότερα ἀπ' ὅτι μοῦδωκε :

Τὴν τρελλή μου ἀγάπη.... Σ' ἐγνώρισα ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ συμπαθήσω πειότερο ἀπὸ πρίν.....

Καὶ νά... μιὰ φίλη, καὶ τῶν δυὸ μας κατὰ σύμπτωσιν, μὲ παίρνει ξαφνικὰ κεῖ ποῦ στεκόμουνα συλλογισμένος καὶ μὲ φέρνει κοντά σου..... Μᾶς γνώρισαν ὅπως γνωρίζεται ὁ περισσότερος κόσμος μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς εἴχαμε κι'ὅλα γνωρισθῆ πρὶν ἀπὸ τὴν τυπικὴ αὐτὴ παρουσίασι .....
... Χορεύω.... Κ' εἶσαι στὴν ἀγκάλη μου... σὰν πεταλουδίτσα ποὺ κουνιέται ἀλαφρά, καθισμένη πάνω σ' ἀνθάκια μυρωμένα, ποὺ χαϊδεύει τ' ἀεράκι, ποὺ φιλᾶνε ἡ ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.... Τ' ἀπαλὸ, τὸ κάτασπρο χεράκι σου σφίγγει τὰ δάκτυλά μου καὶ ἐγὼ ὅσο μπορῶ σὲ σφίγγω ἀπάνω μου... Τὰ

μαῦρα μαλλιά σου γαργαλοῦν μεθυστικὰ τὸ πρόσωπό μου πού γέρνει στὸ φλογισμένο δικό σου.... Τὰ κοραλένια χείλη σου μοῦ μιλοῦν σιγὰ, σιγὰ κι' ἐγὼ συλλογιέμαι νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀγάπη μου... Μὰ πῶς ; Ἀφοῦ μόλις σ' ἐγνώρισα.... Ἡ μυρωδιὰ πού φορεῖς μ' ἔχει ζαλίσει. Συμπληρώνει τὴν δουλειὰ πού ἄρχισαν μερικὲς κοῦπες μπόλ, πολλὲς στροφὲς τοῦ χοροῦ καὶ ὁ τόσο λάγνος σκοπὸς τοῦ πασιγνώστου καὶ παθητικοῦ αὐτοῦ βάλς... Ἡ δροσερὴ πνοή σου ἀνακουφίζει λίγο τὸ κατακόκκινο μάγουλό μου,... μ' ἀνάβει ὅμως περισσότερο τὴν φλόγα πού καίει μέσα μου... Εἶμαι εὐτυχὴς .... δὲν λογαριάζω κανένα. Φαντάζομαι πῶς εἶμαστε μόνοι ἐμεῖς οἱ δυό στ' ἀπέραντα αὐτὰ σαλόνια... Στὰ χέρια μου μέσα πετᾶς, σχεδὸν φτερουγίζεις, σὰν τ' ἀθῶο πουλάκι πού τριγυρνᾶ στὴ φωλίτσα του... Χορεύεις τόσο ὄμορφα, τόσο παθητικά.. κι' εἶναι τόσο νόστιμη ἡ τριανταφυλλένια τουαλλέτα σου... κι' εἶσαι τόσο ὡραία στὰ μάτια μου... Κύτταξε, ἀγαπημένη μου, γύρω σου νὰ δῇς πόσοι καὶ πόσοι δὲν μᾶς κυττάζουν.. Κάναμε τόσο ταιριαστὸ ζευγάρι κι' ὁ κόσμος μᾶς ποθεῖ... Κι' εἶμαι περήφανος γιατὶ ἀρέσεις... Κι' εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ σὲ λατρεύω καὶ σ' ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴν ἀγκάλη μου .. Καὶ πάντα, σὰν καὶ τώρα, ὅταν αἰσθάνομαι τὰ χάδια τῆς εὐτυχίας, δακρύζω... Τὰ εἶδες ἀράγε αὐτὰ τὰ μαργαριταράκια πού πλημμύρησαν τὴς γωνίτσες τῶν ματιῶν μου ;...

Τί γλήγορα πού τελειώνει ὁ χορὸς ὅταν χορεύαμε μαζή. Κι' ὡς τώρα ἔχω χορέψει μαζή σου τέσσαρες φορές... Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω πάλι κι' ἄλλον... γιατὶ ὁ κόσμος θὰ παραξενευθῆ.... νὰ μᾶς βλέπῃ... Κι' εἶμαι καταδικασμένος νὰ σὲ θαυμάζω ἀπὸ μακρυὰ τώρα ποῦ σὲ λικνίζουν ἄλλοι καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα... Κάθε φορὰ πού θὰ περάσῃς κοντά μου τὰ μάτια σου θὰ γυρέψουν τὰ δικά μου.. Κι' εἶναι ἡ μόνη παρηγοριά μου.... Κι' εἶναι τόσο ὄμορφες ἡ κυρίες, ἡ δεσποινίδες, τὰ σαλόνια ἡ μουσική, τὰ κάτασπρα φῶτα ! Μὰ δὲν προσέχω σ' αὐτά .. Δὲν ἀξίζουν γιὰ μένα... Σὺ ὅμως πού τριγυρνᾶς μὲ τὴν αἰθέρια κορμοστασιά σου καὶ τὸ πουπουλένιο ρὸζ φορεμά σου... εἶσαι γιὰ μένα τὸ πᾶν... Γιατί ;... γιατὶ ἔτσι τὸ θέλει ἡ τύχη μου... ἡ πονεμένη ψυχή μου.... Φεύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη γιατὶ δὲν ξέρω πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ... Ἴσως πολὺ σύντομα ἴσως ποτέ... Μὰ ὅσος καιρὸς κι' ἂν περάσει... κι' ἂν αὐτὴ ἡ ἀγάπη μου σβύσει κάποτε εἶναι ἕνα πρᾶγμα πού θὰ μείνῃ ἀξέχαστο γιὰ μένα .. ἡ ἄφθαστη καλωσύνη πού σοῦ βρῆκα....

24 τοῦ Φλεβάρη 1925

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

— *Ποῦ πᾶς ;*
— *Δὲν πάω· μὲ σέρνουνε.*
Μὲ σέρνει ὁ Πόνος, ὁ σκοτεινὸς καβαλλάρης.
Μὲ τὸ φαρμακεμένο ἀγκίστρι του γάντζωσε τὴν καρδιά μου σὰν περπατοῦσα στὸ δρόμο τῆς χαρᾶς.
Καὶ τώρα, μὲ τραβάει ἀλύπητα.

Κύτταξέ με !
Εἶμαι τὸ ἄμοιρο πληγωμένο κορμί.
Σὲ λίγο θὰ μὲ φέρῃ ὁ Πόνος στὸ μαῦρο τὸ λαγκάδι του.
Ἐκεῖ θὰ βρῶ μύρια συντρόφια μου.
Λησμονημένα, ἄμοιρα, πληγωμένα στοιχειά, ποὺ ἀτέλειωτα μερόνυχτα βογκᾶνε.

. . . . . .

Δεῖξε μου, μοῖρα, τὸ δρόμο τὸ φωτεινὸ ποὺ θὰ μὲ βγάλῃ στὴ δική μου γωνιὰ τῆς χαρᾶς καὶ τὴ δύναμι γιὰ νὰ ξεφύγω, θὰ τὴν βρῶ !

Θὰ ξεριζώσω τὸ ἀγκίστρι ποὺ μὲ κρατεῖ καὶ ὁ μαῦρος καβαλλάρης, θὰ τρεβάῃ μόνο πίσω του, τὸ κομμάτι τὸ ματωμένο τῆς καρδιᾶς ποὺ θὰ τοῦ μείνῃ λάφυρο. . . .

ΝΕΡΑ ΣΑΛΒΗ

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Μιὰ βοσκοπούλα ἀγάπησα μιὰ ζηλεμένη κόρη,
Καὶ τὴν ἀγάπησα πολύ,—
Ἤμουν ἀλάλητο πουλί,
Δέκα χρονῶν ἀγόρι—

Μιὰ μέρα πού καθόμαστε στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
—Μάρω ἕνα λόγο θὰ σοῦ πῶ,
Μάρω, τῆς εἶπα σ' ἀγαπῶ
Τρελαίνομαι γιὰ σένα.

Ἀπὸ τὴ μέση μ' ἄρπαξε, μὲ φίλησε στὸ στόμα,
Καὶ μ' εἶπε :—γιὰ ἀναστεναγμοὺς
Γιὰ τῆς ἀγάπης τοὺς καϋμοὺς
Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα καὶ τὴν ζητῶ... μ' ἄλλον ζητᾶ ἡ καρδιά της
Καὶ μὲ ξεχάνει τ' ὀρφανό...
Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ λησμονῶ
Ποτὲ τὸ φίλημά της.

† *ΓΕΩΡ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ*

Sully Prudhomme

ΕΔΩ ΚΑΤΩ

Ἐδῶ κάτω τὰ λουλούδια πεθαίνουν
καὶ γιὰ λίγο τραγουδᾶνε τ' ἀηδόνια.
Τὰ ζευγάρια μ' ἀρέσουν π' ἀγαπιοῦνται αἰώνια
Ἐδῶ κάτω τὰ χείλη χλομιάζουν
σὰν περνοῦνε τὰ ὄμορφα χρόνια.
Τῆς ψυχὲς συλλογιέμαι ποὺ ζοῦνε αἰώνια
Ἐδῶ κάτω ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ζοῦνε
μὲ κακίες καὶ χώρις συμπόνια.
Τὰ φιλιὰ ἀγαπῶ ποὺ γλυκαίνουν τὰ χρόνια

ΡΙΡΗΣ Λ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Max καὶ Alex Fischer

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸ φαγί του, ὁ συνταγματάρχης ντὲ Σὰντ Γκκλὶν, ὅταν ἡ ὀρντινάντσα του, τοῦ ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα. Καὶ ὁ συνταγματάρχης διάβασε :

«Προκειμένου λίαν προσεχῶς λάβουν χώραν μεγάλα γυμνάσια, ἔρχομαι Σάββατον 3 μ. μ. ἐπιθεωρήσω ὑμέτερον σύνταγμα.

Λεκεπὶ ντὲ Σὲν

ὑποστράτηγος.»

Ἔστειλε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς τέσσερις ταγματάρχας τοῦ 199ου πεζικοῦ.

—Ἀγαπητοί μου φίλοι,—τοὺς ἔλεγε, μόλις ἦλθαν, ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα—αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν ὑποστράτηγο Λεκεπὶ ντὲ Σέν. Θὰ ἔλθῃ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ Σύνταγμα τὸ Σάββατον.... τὸ προσεχὲς Σάββατον...: στάς....

Ὁ συνταγματάρχης δίσταζε μιὰ στιγμή. «Τὸ πάω πολὺ καλὰ μὲ τὸν στρατηγὸ—σκέφθηκε—Δέχθηκε τὸ δῶρο μου, ποὺ τοῦ ἔστειλα προχθές, ἐκεῖνο τὸ σκίτσο τοῦ Ὁρὰς Βερνέ, γιὰ τὴ συλλογή του. Καὶ δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανον, ἂν θελήσῃ βέβαια, νὰ προβιβασθῶ κι' ἐγὼ αὔριο μεθαύριο σὲ ὑποστράτηγο. Λοιπὸν πρέπει, μὲ κάθε θυσία, στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ Σαββάτου νὰ εἶναι ὅλα ἐν τάξει. Ἄμ τοὺς ξέρω ὅμως αὐτοὺς τοὺς παληοκαραβανάδες. Δὲν εἶναι ἄξιοι ποτέ τους νὰ εἶνε ἕτοιμοι τὴν ὥρα ποὺ πρέπει».

— Λοιπὸν σᾶς ἔλεγα—ἐπανέλαβε—ὅτι ὁ ὑποστράτηγος Λεκεπὶ ντὲ Σὲν θἄλθῃ τὸ Σάββατο... τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι. Καταλαβαίνετε, πρέπει νὰ συγκεντρώσετε τὰ τάγματά σας στὴν αὐλὴ τοῦ στρατῶνα, καὶ στὰς δώδεκα ἀκριβῶς νὰ εἶστε ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι.»

Μόλις ἔφθασαν σπίτι τους οἱ τέσσερις ταγματάρχαι ἀμέσως ὁ καθεἷς τους ἔστειλε νὰ φωνάξουν τοὺς τέσσερις λοχαγοὺς ποὺ εἶχε κάθε τάγμα.

— Φίλοι μου,—εἶπε κάθε ταγματάρχης στοὺς τέσσερις λοχαγοὺς ποὺ εἶχε στὰς διαταγάς του—πρὸ ὀλίγου εἶδα τὸν κ. Συνταγματάρχη. Ἔ ! λοιπὸν ὁ στρατηγὸς ντὲ Σὲν θἄλθῃ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ σύνταγμα τὸ Σάββατον.. τὸ προσεχὲς Σάββατον.... στάς.

Καθένας ἀπ' τοὺς τέσσερις ταγματάρχες δίσταζε λιγάκι. «Τὰ πάω περίφημα μὲ τὸν συνταγματάρχη μου. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα δέχθηκε τὸν λαγὸ ποὺ τοῦ ἔστειλα. Καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἂν θελήσῃ, κι' ἐγὼ αὔριο-μεθαύριο νὰ γίνω συνταγματάρχης. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει τὸ τάγμα μου νὰ κάνῃ καλὴ ἐντύπωσι στὴν ἐπιθεώρησι. Ἄμ τοὺς ξέρω αὐτοὺς τοὺς ἠλιθίους. Ποτὲ δὲν κατορθώνουν νὰ εἶναι ἐγκαίρως ἕτοιμοι.»

— Ναί, σᾶς ἔλεγα—ἐπανέλαβε κάθε ταγματάρχης—πῶς ὁ στρατηγὸς θἄλθῃ τὸ Σάββατο... τὸ Σάββατο στὰς.., 8 τὸ πρωΐ. Ἐννοεῖται ὅτι στὰς 8 ἀκριβῶς πρέπει νὰ εἶναι οἱ λόχοι σας ἕτοιμοι παρατεταγμένοι στὴν αὐλὴ τοῦ στρατῶνα.

Κι' οἱ δεκαέξη λοχαγοὶ μόλις φθάσαν σπήτια τους φώναξαν τοὺς δύο ὑπολοχαγοὺς ποὺ εἶχε κάθε λόχος.

— Κύριοι,—εἶπε κάθε λοχαγὸς στοὺς δύο ὑπολοχαγοὺς ποὺ εἶχε στὰς διαταγάς του—συνήντησα πρὸ ὀλίγου τὸν ταγματάρχη μας. Ὁ στρατηγὸς θὰ ἔλθῃ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ σύνταγμα τὸ Σάββατο... τὸ Σάββατο... στάς... στάς...

Καθένας ἀπὸ τοὺς δεκαέξη λοχαγοὺς δίσταξε μιὰ στιγμή, «Δὲν τὰ πάω ἄσχημα μὲ τὸν ταγματάρχη μου. Πρὸ δέκα ἡμερῶν δέχθηκε τὴν πρόσκλησί μου. Καὶ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον, ἂν θελήσῃ, νὰ μούρθῃ κανεὶς προβιβασμὸς καὶ νὰ γίνω κι' ἐγὼ ταγματάρχης. Ἄ ! πρέπει νὰ προσέξω καὶ νὰ τοῦ ἑτοιμάσω ἕνα λόχο τέλειο στὴν ἐπιθεώρησι. Ἄμ, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, αὐτὰ τὰ κούτσουρα ποτέ τους δέν... κλπ.»

— Μάλιστα κύριοι,—ἐπανέλαβε ὁ καθεἷς τους—ὁ στρατηγὸς θὰ ἔλθῃ τὸ Σα... ὄχι, τὴν παρασκευὴ δηλαδὴ αὔριο... βέβαια αὔριο, στὶς 4. Πρέπει αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ εἶναι ὅλα ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι.

Μόλις οἱ τριανταδύο ὑπολοχαγοὶ ἔφθασαν στὸν στρατῶνα, καθένας τους μάζεψε τοὺς ὀκτὼ λοχίες ποὺ εἶχε στὰς διαταγάς του.

— Λοχίαι ! προσοχή ! Ὁ στρατηγὸς—ναί, ναί, ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς— θἄλθῃ μάλιστα καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν μαζύ—θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ σύνταγμα αὔριο παρασκευή. Αὔριο στάς...

Καθένας ἀπὸ τοὺς τριανταδύο ὑπολοχαγούς, δίσταξε λιγάκι. «Οἱ σχέσεις μου, μὲ τὸν λοχαγὸ πᾶνε θαυμάσια. Τοὔχω προσφέρει ἴσαμε ὀκτὼ σοῦζα αὐτὸν τὸν μῆνα. Κι' ἂν θελήσῃ πολὺ γρήγορα μπορῶ νὰ γίνω κι' ἐγὼ λοχαγός. Μὰ τὴν πίστι μου, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Ἄμ' αὐτὰ τὰ κτήνη ! Εἶναι...»

— Ναί, ὁ στρατηγὸς θὰ ἔλθῃ αὔριο παρασκευή, εἰς τὰς δέκα, προσέχετε ! εἰς τὰς δέκα τὸ πρωΐ. Ὅποιος δὲν εἶναι ἕτοιμος στὰς δέκα ἀκριβῶς, θὰ τὴν ἔχει ἄσχημα, νὰ τὸ ξέρετε !

Οἱ διακόσοι πενῆντα ἕξη, ἀμέσως πῆγαν. ὁ καθεὶς στὸν θάλαμό του.

— Σύνταξις ! Ἐδῶ ! Ἀνοῖχτε ταφτιά σας, καὶ τὰ μάτια σας, καὶ προσέχετε ! Ὁ στρατηγὸς μὲ τὸν ὑπουργὸ—ὁ «στρατηγὸς» εἶπα, ρὲ βόδια, ὄχι ὁ «μπακίλης»—θἄρθῃ γιὰ ἐπιθεώρησι τὴν Παρασκευή... αὔριο δηλαδή...

Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς διακόσους πενῆντα ἕξη λοχίες δίσταξε λιγάκι. «Μέλι-γάλα τὰ πάω μὲ τὸν ὑπολοχαγό.

Προχθές, στὴν πορεία τοὔδωσα δύο τσιγάρα. Καὶ μὲ δύο λογάκια του, γίνομαι κι' ἀπ' αὔριο κι' ὅλας ἀνθυπασπιστής. Μόνο αὐτὰ τὰ μουλάρια νὰ μὴ μοῦ φτιάξουν καμμιὰ δουλειά. Ἀλλὰ ξέρω 'γώ...»

—Σκατμός ! εἶπα ὁ στρατηγὸς θἄρθῃ τὴν Παρασκευὴ —δηλαδὴ αὔριο—τὸ χώρεσε τὸ ξερό σας ;— στὰς ἕξη τὸ πρωΐ. Πρέπει νἆσαστε στὰς ἕξη παρὰ τέταρτο... ὄχι ! στὰς πεντέμισι ὅλοι μαζευμένοι στὴν αὐλή. Καὶ τώρα οὔστ ! γκρεμιστῆτε νὰ ἑτοιμασθῆτε... Δὲν ἔχετε καιρὸ γιὰ χάσιμο !

* * *

Καὶ τὸ περασμένο Σάββατο, ὅταν ἔφθασε—μὲ δυὸ ὧρῶν, μάλιστα, καθυστέρησι—ὁ ὑποστράτηγος Λεκεπὶ ντὲ Σὲν, γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ 199ον πεζικὸν σύνταγμα, βρῆκε τοὺς στρατιώτας σὲ μιὰ κατάστασι πιὸ ἀξιολύπητη, ἀπ' ὅτι ἦσαν οἱ γρεναδιέροι τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὅταν γύρισαν ἀπ' τὴν Ρωσσικὴ ἐκστρατεία. Δύο μέρες καὶ μιὰ νύχτα εἶχαν μείνει παρατεταγμένοι μὲ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς σάκκους τους στὴν πλάτη, στὴν αὐλὴ τοῦ στρατῶνα.

Ὁ στρατηγὸς ἐπιθεωρῶντας δὲν ἔπαψε νὰ γουρμουρίζῃ :

— Μωρὲ τὶ χάλια εἶναι αὐτά ! Μωρέ, μωρὲ τὶ βρώμα εἶναι αὐτή. Ἄ! θ' ἀναγκασθῶ νὰ στείλω μία αὐστηροτάτη ἔκθεσι στὸ ὑπουργεῖο, Σὰντ Γκαλόν. Ἄ ! θ' ἀναγκασθῶ νὰ ζητήσω τὴν ἀπόταξί σας, Σὰντ-Γκαλόν. Προξενεῖ ἀηδία, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀηδία, νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς ἄνδρας σας σὲ τέτοια κατάστασι.

ΕΡΡΙΚΟΣ Μ.

ΟΤΤΟ ΣΟΛΤΣΕΡΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΡΑΔΥΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΟΥ....

— Welche der forscher, der junge ans Wien....

— Τέσσαρες παρὰ τέταρτο...

— Μ' ὅλη τὴν ὀμίχλη, τὴν παγωνιὰ τῆς νύκτας, ἀπεχαιρέτησε τὴν εὔθυμο συντροφιά, φίλησα τέσσαρα ζεύγη χαριτωμένα χεράκια, τοὺς ηὐχήθην καλὸ ξημέρωμα, ἤπια στὸ ποδάρι ἕνα ποτηράκι ἀκόμη σαμπάνια καὶ τρικλίζων ἀπὸ τὴν εὐθυμία καὶ τὸ μεθύσι ἐγκατέλειψα τὴν Γκαρσονιέρα τῆς Λέντερν Στράσσε διευθυνόμενος πρὸς τὸ σπῆτι μου.

— Τέσσαρες παρὰ τέταρτο νύκτα στὴ Βιέννη εἶναι σὰν νὰ διέρχεται κανεὶς διὰ μέσου νεκροπόλεως, κι' ὅμως ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Βιέννη ἀντήχει παντοῦ ἀπὸ τραγούδια καὶ χορούς....

— Welche der forscher, der junge ans Wien,

Γ' αὐτιά μου βούϊζαν ἀπὸ τὸ περίφημο φὸξ-τρὸτ τῆς Σαλώμης μὲ τὴν πεταχτὴ μουσικὴ τοῦ Στόλτς, τὸ συξὲ τῆς ἐποχῆς, καὶ τὰ λόγια τοῦ ἀνατολίτικου αὐτοῦ σκοποῦ χόρευαν μὲς τὸ μυαλό μου...

— Welche der forscher...

Γρήγορα ἔχασα τὸν εἱρμὸ τῆς Σαλώμης γιατὶ περνῶντας τὴν Βέρλαγκ-Πλὰτς ὁ στρατηγὸς τῶν Οὐσσάρων μὲ προσκάλεσε στὴν καζέρνα του...

— Dulia, dulia, dulia, ἄχ τῆς Βιέννης ζωὴ τρελλή, dulia, dulia, dulia, ἄχ τῆς Βιέννης ἡ ζωὴ ἡ μαγική...

— Ναὶ μαγικὴ ἡ ζωή τῆς Βιέννης σὰν εἶναι κανεὶς πισμένος ἀπὸ σαμπάνια, σὰν εἶναι κανεὶς χορτάτος ἀπὸ φιλιὰ τοῦ Τσέρυ-Μπράντη γλυκὰ, κι' ὡραία ἡ ζωή, σὰν εἶναι κανεὶς λεύθερος, σὰν δὲν νοιώθει κανένα δεσμὸ στὴ ζωή του πιὸ γλυκὸ ἀπὸ τὸ κρασὶ καὶ τῆς γυναῖκες,.. μὰ ἐγὼ... ὤ ! ναὶ ἐγὼ δὲν ἤμουν λεύθερος, ἐγὼ δὲν εἶχα προορισμὸ μόνο τὸ κρασὶ καὶ τὸ γλέντι, εἶχα ἕνα πελώριο, ἕνα γιγάντιο προορισμὸ στὸν κόσμ' αὐτό... τὴν Μίρκα...!!

Τὴν Μίρκα, τὴν ὤμορφη Μίρκα, ποὺ κεῖ κάτω στὸ Γκρὰτς περίμενε μ' ἀγωνία νὰ τελειώσω τὴς σπουδές μου καὶ νὰ γυρίσω σιμά της, κοντὰ στὴ μικρὴ ὀρφανούλα ποὺ περιποιεῖτο τὴν φτωχὴ μητέρα μου καὶ τὴν ἀγαποῦσε σὰν κόρη της, σὰν πραγματικὸ παιδί της, τὸ φτωχὸ, ἀπόκληρο παιδὶ τῆς τύχης...

— Μίρκα συγχώρεσέ με, ἂν ἀπόψε, ἂν κανένα βρύδυ ξεχνῶ πῶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῶ ἐσένα, ἄγγελέ μου.. σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴν καρδιά μου...

Παραπονεῖσαι, τὰ γράμματά σου εἶναι πικρά... δὲν ξέρω ποιὸς κακὸς σὲ πικραίνει καὶ σοῦ λέγει πῶς σὲ λησμονῶ τὰ βράδυα τοῦ καρναβαλιοῦ καὶ φαντάζομαι πόσο νὰ εἶναι μεγάλος ὁ πόνος σου γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς αὐτὰ τὰ λόγια «Ἤθελα νἄμουν μιὰ κοινὴ γυναῖκα, ἤθελα νἄμουν μιὰ κοκότα γιὰ νὰ σὲ χιρῶ, γιὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴ γλύκα ποὺ αἰσθάνονται αὐτὲς αἱ γυναῖκες ὅταν σᾶς τσαβοῦν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ...»

Ὄχι, Μίρκα, κομμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεχάσω τὰ μάτια σου καὶ τὴν ἀγάπη σου.

Περίεργη ἐπίδρασι ἀλήθεια π' ἔχει τὸ κρασὶ στοὺς ἀνθρωπίνους ὀργανισμοὺς... ἄλλοι γελοῦν, ἄλλοι κλαῖνε, ἄλλοι βλέπουν ὅλη τὴν ζωὴ ρόδινη κι' ἄλλοι τὴν βλέπουν σὰν ἕνα μαῦρο φαῦλο κύκλο...

— Κι' ὅμως ἀπόψε ἡ Βιέννη γλεντᾶ...

— Ἀγάπη, βάλς καὶ κρασὶ κι' ἀκόμη ἕνα φιλί...

αὐτὰ τῆς Βιέννης τὴ ζωὴ τὴν κάμουν μαγική...

Ξενύχτης ἐγὼ, Μίρκα, ἀπόψε μέσα στὴν τρέλλα τῆς Βιέννης, ἐνῶ ἐσὺ στὸ ἤρεμο Γκρὰτς κοιμᾶσαι σὰν ἄφροντις παρθένος γεμάτη ὄνειρα, ποὺ ἴσως ἡ νυχτιὰ αὐτὴ τοῦ καρ-

ναβαλιοῦ σᾶν ἐφιάλτης νὰ σφίγγῃ τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴ τὴ ψυχή σου... ὄχι, Μίρκα... ὁ Θεὸς μάρτυς μου, εἶμαι ἕνα παιδὶ χωρὶς κακία, χωρὶς νὰ θέλω νὰ προδώσω τὴν ἀγάπη καὶ τὸν ὅρκο μου... ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπήτι τῆς Λέντερν Στράσσε τὴν ὥρα ποῦ ἑτοιμάζοντο γιὰ ὕπνο... ἔφυγα κι' ἄφησα τὴν τρελλὴ Εὔα νὰ κοιμηθῇ κι' αὐτὴ μόνη της, ἢ μᾶλλον παρεχώρησα τὴν θέσιν μου στὸν Οὔγκο Γκρήτμαν, γιατί ἡ δική του φιλεναδίτσα τοῦ τὸ εἶχε σκάσει ἀπόψε... Ὁ καϋμένος τὴν περίμενε ὡς τὰς 3 1)2, ἀλλ' αὐτὴ ποῦ νὰ φανῇ... βλέπεις, ἔφυγα, Μίρκα... ἔφυγα γιὰ νὰ εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου... ναὶ ἔφυγα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μείνω ἔστω μόνος ἐκεῖ, γιατὶ δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτό μου, πονεῖ τὸ κεφάλι μου... ἔχω πυρετὸ... εἶμαι πολὺ ζαλισμένος... ὦ ! δὲν ἔπρεπε νὰ πιῶ τόσο πολὺ... καὶ δὲν φαίνεται ψυχὴ στὸ δρόμο... θὰ καθήσω στὰ σκαλοπάτια αὐτοῦ τοῦ μεγάρου νὰ πάρω ἀναπνοή... δὲν εἶμαι διόλου καλὰ ἀπόψε... τὰ μάτια μου μὲ βία μένουν ἀνοικτὰ... ἂς γύρω λίγο νὰ ξεκουρασθῶ, ὁ ἀέρας τῆς νύκτας ἴσως μ' ὠφελήσῃ... κι' ἂν μὲ δοῦν, ποιὸς μπορεῖ ἀπόψε νὰ μὲ παρεξηγήσῃ ; μιὰ βραδυὰ καρναβαλιοῦ...!

Ἄλλοι μὲς τὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα, σ' ἕνα θερμὸ σωμιὲ σὲ μιὰ παρφυμὲ ἀγκάλη, σ' ἕνα ρὸζ φόντο ἀπὸ τὸ ἀμπαζοὺρ της λαμπίτσας τοῦ κωμοδίνου κι' ἄλλοι σχεδὸν νεκροὶ στὰ πεζοδρόμια τῆς Τράϊντ Στράσσε κλαῖν τὴν ἀγάπη τους, θυμοῦνται τὴ Μίρκα τους... ἔτσι περίεργος εἶναι ὁ κόσμος, ἔτσι περίεργες εἶναι οἱ βραδυὲς τοῦ καρναβαλιοῦ δῶ μέσα στὴ Βιέννη ! ἄκου τὸ τραγοῦδι...

— Welche der forscher, der junge ans Wien...

* * *

— Ψίτ... κύριος... ἔ ; κύριε...!

— Μπίτε Φρωϊλάϋν... ἀλλὰ...

— Τί θὰ πῇ ἀλλὰ καὶ κολοκύθια, ἐδῶ στὴν πόρτα μου ἦλθες νὰ κοιμηθῇς ;

— Συγγνώμην, δεσποινὶς, δὲν κοιμοῦμαι, εἶμαι ἄρρωστος... ὑποφέρω...

— Γιὰ στάσου... Ἄνοιξε τὴν τσαντίτσα της, πῆρε ἀπὸ τὴν σιγαροθήκη της ἕνα τσιγάρο, ἔδωσε ἕνα ἄλλο σ' ἐμὲ καὶ ἀνάβουσα ἕνα σπίρτο τὸ ἔφερε μὲς τὸ πρόσωπο...

— Μπράβο ! δὲν εἶναι κι' ἄσχημος... ἔλα ἐπάνω... εἶμαι μόνη... ἔλα θὰ περάσουμε καλά... τί διάβολο, τέτοια βρυδυὰ ἀπόψε θὰ τὴν περάσῃς στὸ δρόμο μόνος σου... ἔλα ἕνα ζεστὸ τσαΐ θὰ σὲ ὠφελήσῃ κι' ὅλας...

Ὄχι ἡ ὠμορφιά της οὔτε τὸ πεζοδρόμιον μὲ συνεκίνησαν καὶ δέχθηκα νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἀλλὰ μόνον τὸ τσαΐ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκαμε νὰ μὴ φέρω δευτέρα ἀντίρρησι.

Τὴν ἀκολούθησα, ἀνεβήκαμε τὴς σκάλες, ἄφησα τὸ παλτό, τὸ καπέλλο καὶ τὸ κασκὶλ στὸ Πὸρτ-Μαντὼ καὶ περάσαμε σὲ μιὰ πολυτελεστάτη τραπεζαρία, στὸ βάθος διέκρινα ἕνα χαριτωμένο τούρκικο σαλονάκι, καὶ κεῖ μιὰ γυναῖκα μ' ἕνα κύριον.

— Μὴν ἀνησυχῆς. μ' εἶπε γελῶσα, εἶναι ἡ φίλη μου Ἔντα Γλώντερμαν μὲ τὸ φίλο της... ἀπόψε αὐτοὶ πέρασαν τὴν ἀποκρηὰ μέσα στὸ σαλόνι, γιατὶ ἀλήθεια τῆς συνεβη ἕνα νόστιμο ἐπεισόδιο. Τὴν εἶχαν καλέσει στοῦ Πίβερμαν στὴν Λέντερν Στράσσε, εἶναι φιλενάδα τοῦ Οὔγκο Γκρήτμαν· ἦλθε, καὶ ἐπειδὴ εἶχε μερικὲς καλὲς γνωριμίες ἢ μᾶλλον δὲν ἔχει πολὺ καιρὸ ποῦ βγῆκε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ φοβεῖται μὴν τὴν δοῦν τίποτε γνωστοί της, ρώτησε τὸν θυρωρὸ ποιοὶ ἄλλοι εἶναι ἐπάνω, καὶ ὅταν ἄκουσε κάποιου κυρίου τ' ὄνομα, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια... χὰ χὰ τὴν κακομοῖρα καὶ πῶς τὸ ἔσκασε,.. ἀλλὰ τί ἔχεις, μικρούλη μου ;

— Τίποτε, εἶπον. ἀλλὰ τί σύμπτωσις, ἀλήθεια, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν Λέντερν Στράσσε ἔφυγα καὶ ἄφησα τὸν Οὔγκο Γκρήτμαν, τὸν φίλο της νὰ περιμένῃ... ἀλλὰ τέλος τοῦ παρέδωσα τὴν Εὔα...

— Καὶ γιατὶ ἔφυγες ;

— Ὦ ! ἄφησε αὐτὴ τὴν συζήτησι, ἔφυγα γιὰ νὰ ξεχάσω· μὴ μοῦ θυμίζεις ὅ,τι πρέπει ἀπόψε νὰ λησμονήσω· εἶμαι λιγάκι πιομένος, ἔχω ζαλισθῆ, πονῶ... πονῶ πολὺ ἀπόψε.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ ζεῦγος τοῦ σαλονιοῦ μᾶς παρηκολούθει· ἡ Ἔντα Γλώντερμαν φοροῦσε μιὰ μαύρη μάσκα μὰ κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα αὐτὴ ἐγνώρισα δυὸ μάτια... ποιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτή ;...

— Ἔντα Γλώντερμαν, εἶπα σκεπτόμενος... ὡρισμένως κάποιο ψευδώνυμο σᾶν αὐτὸ ποὺ συνηθίζουν νὰ πέρνουν ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ. Οἱ δαίμονες ἅμα θέλουν νὰ βασανίσουν τόν ἄνθρωπο, ἔχουν πολλὰ μέσα γι' αὐτό... καὶ ἡ ἰδέα ποὺ μ' ἐνεσφηνώθη γιὰ ν' ἀναγνωρίσω κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα τὰ μάτια ἐκεῖνα, μ' ἐτυράννησεν ὅλη τὴν νύκτα ποὺ στὸ πλευρὸ τῆς ἄγνωστης φίλης μου δὲν ἄφησα τὴν σκέψι μου μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια ἐκεῖνα... ποιὰ εἶναι λοιπόν ;

Δὲν ξεύρω τί ὥρα ἦτο, ἀλλὰ σᾶν ξύπνησα διέκρινα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου δυὸ τρεῖς ἀγνώστους ἀνθρώπους μὲ αὐστηρὰς φυσιογνωμίας, ποὺ τὸ ὕφος τους εἶχε κάτι τὸ παράδοξον...

— Περιμένομε νὰ ξυπνήσετε, κύριε, γιὰ νὰ κάμωμεν τὴν πραγματογνωμοσύνη...

Σὲ λίγα λεπτὰ θυμήθηκα τὰ διατρέξαντα, κύτταξα γύρω μου, ἀλλὰ πάγωσα... Δίπλα στὸ ὤμορφο κρεββάτι διέκρινα τὴν Ἔντα Γλώντερμαν μὲ τὴν ἴδια μαύρη μάσκα στὸ πρόσωπο καὶ μ' ἕνα στιλετάκι καρφωμένο κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ στῆθος· ἔπλεε στὸ αἷμα... Ἡ ἄγνωστη φίλη μου ἴσατο πλησίον τῶν ἀγνώστων κυρίων καὶ ἄκουσα ποὺ τοὺς ἔλεγε :

«Θὰ ἦταν ὀ-ῆ 6 τὸ πρωΐ, ὁπότε ἡ φίλη μου Ἔντα ἦλθε στὸ δωμάτιό μου ἐδῶ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τῆς δώσω τὴν θέσιν μου πλησίον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἤξευρε, ὡς μοῦ εἶπε, καὶ ἤθελε νὰ τοῦ κάνῃ ἔκπληξι ὅταν θὰ ξυπνοῦσαν· τῆς ἔκανα τὴν χάρι αὐτή, τῆς ἔδωκα τὴν θέσιν μου καὶ πῆγα καὶ κοιμήθηκα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο μόνη μου. Δὲν ξεύρω τίποτε ἄλλο, κύριε ἀνακριτά....

Εἶχα ἀπολιθωθεῖ, τί νὰ πῶ...

— Λέγε, μοῦ εἶπεν ὁ ἀνακριτής... κατηγορεῖσθε ἐπὶ δολοφονίᾳ... τί ξεύρετε ;

— Ἐπὶ δολοφονίᾳ ; εἶπα ἔντρομος... ἀλλὰ μήπως, κύριε ἀνακριτά, ἔπεσα ἐγὼ κοντὰ σ' αὐτὴν τὴν ἄγνωστο μὲ τὴν μάσκα ;... ἐγὼ ἔπεσα μὲ τὴν ἄλλη... Πρόκειται, κύριε, περὶ αἰσχρᾶς σκευωρίας... Πρῶτα-πρῶτα, δὲν τὴν γνωρίζω αὐτὴν διόλου· χθὲς στὰς τέσσαρες εἶχα καθήσει γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ στὰ σκαλοπάτια αὐτοῦ τοῦ σπητιοῦ, ἤμουν ζαλισμένος, σχεδὸν κοιμώμουνα καὶ μὲ εἶδε ἡ δεσποινὶς ἐκεῖ· προσεφέρθη νὰ μοῦ δόσῃ τσάϊ· ἐπειδὴ ὑπέφερα, ἤλθαμε ἐπάνω, εἶδα στὸ σαλόνι τὴν κυρία αὐτὴ μὲ τὴν μάσκα νὰ κάθεται μ' ἕναν κύριον... ἄ ! ἰδοὺ αὐτόν... καὶ μετὰ δὲν θυμοῦμαι τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἔπεσα μὲ τὴν δεσποινίδα αὐτὴν καὶ ὄχι μὲ ἐκείνην μὲ τὴν μάσκα...

Ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ κρατοῦσε σημειώσεις, στερέωσε τὸ τσιμποῦκι στὸ πλάγι τοῦ χείλους καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ μειδίαμα μοῦ εἶπε :

— Γιατὶ ἐθορυβήθητε ὅταν εἴδατε στὸ σαλόνι τὴν κυρία μὲ τὴν μάσκα ; Διατί ἐρωτήσατε πῶς τὴν λένε ; διατὶ ἐφύγατε ἀπὸ τὴν γκαρσονιέρα τῆς Λέντερν Στράσσε, αὐτὴ γιατὶ ἦλθε καὶ ἔφυγε ὅταν ἤκουσε ὅτι ἐπάνω εἶναι ἕνας κύριος ὁ ὁποῖος ἴσως δὲν ἤθελε νὰ τὴν δῇ ; Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἡ ἀνάκρισις ἀνεκάλυψε, καλύπτουν τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ὁ ἀνακριτὴς Χὲρ Τόμυ Γκὶντ θὰ ἀνασύρω· θὰ σᾶς ξεσκεπάσω, νεαρέ μου ὑποκριτά, καὶ θὰ σᾶς στείλω στὴν ἀγχόνη τὸ ταχύτερον... Βρήκατε νὰ ἐκτελέσετε τὴν δολοφονίαν σας μιὰ βραδυὰ καρναβαλιοῦ... ἔ, λοιπὸν, κύριε, τὴν καθαρὰ Τετάρτη θὰ εἶσθε στὴν ἀγχόνη...

— Ἔλεος, κύριε, εἶμαι ἕνα θῦμα...

— Γιατὶ τὴν ἐσκότωσες ; Ποιὰ εἶναι ;

— Σᾶς ὁρκίζωμαι ὅτι οὔτε τὴν ξεύρω, πρῶτα, πρῶτα δὲν τὴν εἶδα χωρὶς μάσκαν.

— Βγάλατέ την διέταξε ὁ ἀνακριτής...

— Ἡ Μίρκα ! εἶπα ἔξαλλος, ἡ Μίρκα ἡ μνηστή μου. Θεοὶ διατὶ δὲν μὲ κεραυνοβολεῖτε... ἡ Μίρκα ἐδῶ μέσα, ἡ Μίρκα μιὰ κοκότα τῶν πεζοδρομίων τῆς Βιέννης... ὄχι εἶναι ἀδύνατον... κι' ὅμως εἶναι αὐτὴ ναὶ ἡ Μίρκα ὁ ἄγγελος μου... ἐγὼ τὴν σκότωσα... ναὶ ἐγώ... ὥστε εἶσθε λογικός, εἶπεν ὁ ἀνακριτής... ἔστω ἐπὶ τέλους ὁμολογήσατε... καὶ ἔτσι ἡ ἀνάκρισις θὰ ἐπιβοηθηθῇ στὸ ἔργον της... καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν γραμματέα του εἶπε: «Γράψατε Ὄλιβερ, ὅτι ἐδολοφόνησε τὴν μνηστήν του διότι τὴν συνήντησεν εἰς δυσώνυμον οἶκον ἐξασκοῦσαν τὸ ἐπάγγελμα τῆς πλανοδίου κοκότας, σημειώσατε ὅτι πρόκειται περὶ ἐκ προμελέτης δολοφονίας, διότι ἡ μνηστή του ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς διαγωγῆς του, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ τὸν εἰδοποίησε περὶ τούτου, ὅτι εὑρέθη ἐπ' αὐτοῦ ἐπιστολὴ λέγουσα ὅτι «ἤθελα νάμουν μιὰ κοινὴ γυναῖκα, ἤθελα νάμουν μιὰ κοκότα γιὰ νὰ σὲ χαρῶ, γιὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴ γλύκα ποὺ αἰσθάνονται αὐτὲς αἱ γυναῖκες ὅταν σᾶς τραβοῦν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ...»

— [illegible] ; μοῦ εἶπε.

— Ὄχι κύριε ἀνακριτά... ὄχι.., ναὶ τὴν ἐσκότωσα μὲ τὴν διαγωγήν μου· τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε... πρὸς τί νὰ ζήσω ; τί λόγος συντρέχει; ἡ μόνη γυναῖκα διὰ τὴν ὁποίαν ζοῦσα, πέθανε μπρὸς στὰ μάτια μου, πέθανε στὴν ἀγκαλιά μου, ὁ Θεὸς ἂς τὴν συγχωρέσῃ... τώρα θέλω ἐγὼ νὰ πεθάνω. πρέπει μὲ τὸ αἷμα μου νὰ ξεπλύνω τὸ ἁμάρτημα ἑνὸς ἀγγέλου ποὺ ἐκυλίσθη στὸ βόρβορο ἐξ αἰτίας μου... ὄχι δὲν θὰ σᾶς διευκολύνω κύριε ἀνακριτά... ὄχι δὲν θὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια· ἕνα σᾶς λέγω μόνον ὅτι τὴν σκότωσα ἐγώ...! καὶ τώρα εἶμαι στὴ διάθεσί σας κύριε ἀνακριτά... !

Πέρασαν ἀρκετὲς μέρες ἀνεπιστρεπτεὶ χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὶ ἀκριβῶς συνέβη, ἤμουν ἕνας ἄνθρωπος νεκρὸς ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ τὴν περασμένη αὐτὴ βραδυὰ τοῦ Καρναβαλιοῦ εἶχαν ἐπιδράσει τόσο στὴν ζωὴ καὶ στὸ μυαλό μου... διαρκῶς μὲ βασάνιζαν τὰ μάτια τῆς μαύρης μάσκας καὶ ποτὲ δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό μου τὴν τρομερὰ αὐτὴ καταστροφή.... Κάποιος φίλος μὲ εἶδε στὴν φυλακὴ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ μητέρα μου οὔτε ἤθελε νὰ μὲ ξεύρῃ γιὰ δολοφόνο καὶ ὅτι τῆς κατέστρεψα ὅλα τὰ ὄνειρα τῶν γηρατείων της, ποὺ ἔκαμε τόσα χρόνια καὶ ἤθελε νὰ μὲ δῇ σύζυγο τῆς Μίρκας καὶ νὰ ζήσῃ κοντά μας τὰ ἐλάχιστα ὑπολειπόμενα χρόνια της.... μ' ἀφήρεσε τὸν ἄγγελό μου, μοῦ κατέστρεψε τὸ μονάκριβο κορίτσι μου ὁ.... **κακοῦργος !** ἐπερίμενα μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερία τὴν ἡμέρα τοῦ ἀπαγχονισμοῦ μου μὲ ὅλη τὴν ἀνυπομονησία μιᾶς ἡμέρας ἀπολυτρώσεως... στὴν δίκη καὶ οἱ 12 ἔνορκοι εἶχαν ζητήσει τὴν εἰς τὴν ἀγχόνην καταδίκην μου.... Θάνατον εἰς τὸν δολοφόνον.... θάνατον εἰς τὸν αἴτιον τῆς καταστροφῆς μιᾶς ὑπάρξεως....

—Ναὶ κύριοι θάνατον εἶπα καὶ ἐγώ.... λυτρώσατέ με... στείλατέ με ὑγιᾶ εἰς τὴν ἀγχόνην γιατὶ θὰ παραφρονήσω...!

Καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς καταδίκης μου ἔφθασε.... πέρασα μιὰ ὀλεθρία νύκτα. . πονῶ παντοῦ ὅπως πονοῦσα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ καρναβαλιοῦ... πονῶ σὰν νὰ εἶμαι πιομένος.. κι' ὅταν πρὶν μὲ κρεμάσουν ὁ εἰσαγγελεὺς ζητήσει τὴν τελευταίαν μου θέλησιν θὰ τοῦ πῶ :

—Θέλω νὰ πιῶ κύριε εἰσαγγελεῦ... θέλω νὰ πεθάνω μεθυσμένος, θέλω νὰ μοῦ παίξετε ἐκεῖνο τὸ ὤμορφο φὸξ-τρὸτ τῆς Σαλώμης....

—Welche der forscher, der junge ans Wien...

Ἀλήθεια ἦταν ὤμορφο ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ Καρναβαλιοῦ, ἦταν ἡ τελευταία μου βραδυὰ τῆς Ἀποκρηᾶς.....

Καὶ τὰ χαρτιὰ αὐτὰ ποὺ γράφω θὰ μείνουν ἀτελείωτα τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἔλθουν οἱ δεσμοφύλακες νὰ μὲ παραλάβουν ... θὰ μείνουν ἔτσι ἐπάνω στὸ τραπεζάκι τοῦ κελιοῦ τῆς φυλακῆς... καὶ ὅσοι τὰ διαβάσουν καὶ δὲν θὰ δοῦν τέλος θὰ ἐννοήσουν πῶς μετὰ γιὰ ἐπίλογος χρειάζεται μιὰ λέξις μόνον.

—Κι' ἔπειτα τὸν ἐκρέμασαν.....!

Ξημερώνει ... νὰ ἀκούω τὰ πατήματα τῶν φυλάκων ... ἰδοὺ ἔρχονται νὰ μὲ παραλάβουν... λοιπὸν ὅλα τελείωσαν... ὄχι ! εἶναι ὁ ἱερεύς.....

— *Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ*

Θεοῦ καὶ Σωτῆρος καὶ δεσπότου ἡμῶν τῶν τε ἡμετέρων ἡγουμένων, τῶν λαλουμένων τε καὶ πραττομένων καὶ τῆς δεσποίνης ἡμῶν τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ παντὸς τοῦ χοροῦ τῶν ἁγίων τε καὶ ἀθλοφόρων μαρτύρων, σὺ κύριε ὁ Θεὸς καὶ τὴν γαίαν ἐλαφρὰν δότου καὶ κατάταξον αὐτὸν ἐν χοροῖς ἀγγέλων ἔνθα μία ροπὴ καὶ μετὰ ταῦτα θάνατος ἐνυπάρχει.....

Καὶ ἤκουσα ὅλη τὴν ἐπικήδειον ἀκολουθίαν ζῶν καὶ ἠσπάσθην μὲ ἐγκαρτέρησιν τὴν χεῖρα τοῦ γηραιοῦ ἀμπὲ καὶ ἐπερίμενα πλέον τοὺς φρουροὺς διὰ νὰ μὲ ὁδηγήσουν ἐκεῖ ὅπου οὐκ ἔστιν ὀδυρμὸς καὶ θλῖψις ἄλλη....».

Καὶ ἡ προσευχή, ἡ μετάνοια, ἡ γλυκεῖα ἐκείνη φυσιογνωμία τοῦ γηραιοῦ πάστορος ἔχυσαν βάλσαμον στὴν ψυχή μου.. καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσες νύχτες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν βραδυὰ ἐκείνη τοῦ καρναβαλιοῦ ἔγειρα νὰ κοιμηθῶ ὅπως εἶχα γείρη τότε στὸ ξένο πεζοδρόμιο.... τώρα ἔγερνα στὸ φτωχικὸ ξυλοκρέββατο τῆς φυλακῆς τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ἄλλοι μὲς τὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα σ' ἕνα θερμὸ σωμιὲ σὲ μιὰ παρφυμὲ ἀγκάλη σ' ἕνα ρὸζ φόντο ἀπὸ τὸ ἀμπαζοὺρ τῆς Λαμπίτσας τοῦ κωμοδίνου κοιμοῦνται ἥσυχοι κι' ἄλλοι περιμένουν τὸν θάνατο... θυμοῦντάι τὴν Μίρκα... βλέπουν τὴν ἀθωότητά τους μὲ τὸ φωτοστέφανο τοῦ μαρτυρίου νὰ περιμένη τὸ τέλος, τὴν συντελεία τοῦ κόσμου... ἔτσι περίεργος εἶναι ὁ κόσμος.....καὶ κάπου ἀπὸ μακρὰν ἀκούεται τὸ ἴδιο τραγοῦδι.....

— Welche der forscher, der junge ans Wien....

* * *

— Ψίτ, ἔ! σήκω.... δὲν ἀκοῦς σήκω...θὰ ξυπνήσης τοῦ λόγου σου ἐπὶ τέλους.... ἄντε καὶ θὰ μαζευθῇ ὁ κόσμος κακομοίρη νὰ γίνης ρεζήλι....

—Ἄ! φώναξα τρομαγμένος καὶ ξύπνησα.... μὰ καλὰ μὲ τὸ φράκο θὰ μὲ κρεμάσετε... πότε μοῦ τὸ βάλατε.....

— Ποιὸς νὰ σὲ κρεμάση κακομοίρη.... ἀκόμη μεθυσμένος εἶσαι.

— Ποῦ εἶμαι εἶπα ἔντρομος, κυττάζων γύρω μου, ποῦ εἶμαι πρὸς Θεοῦ θὰ τρελλαθῶ...

— Ψὶτ! ἄκου ἐδῶ, μὴ μοῦ κάνεις τὸν τρελλό, σὰν εἶσαι μεθυσμένος ξεμέθυσε... εἰδ' ἄλλως τὰ πολλὰ λόγια, δὲν ὠφελοῦν... ἢ φεύγεις ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια νὰ τὰ σκουπίσω ἢ σὲ βάζω στὸ κάρρο μὲ τὰ σκουπίδια καὶ πᾶς καλλιά σου...

— Χρυσέ μου ἄνθρωπε, εἶπα, πές μου τί εἶναι ἐδῶ; ποῦ εἶμαι; δὲν θὰ μὲ κρεμάσουν; θὰ χάσω τό μυαλό μου...

— Ἐσὺ μάτια μου τὸ ἔχεις παραπιεῖ... ποῦ εἶσαι; εἶσαι κύριε μου στὴν Τράϊντε-Στράσσε, εἶνε 7 καὶ εἴκοσι πρωΐ καὶ θέλω νὰ σκουπίσω τοὺς δρόμους καὶ σὲ βλέπω καταμεσὶς τοῦ πεζοδρομίου νὰ κοιμᾶσαι σὰν ἀγᾶς στὸ ὀντά σου, ἄμ δὲν τὸ λυπήθηκες κακομοίρη τὸ φράκο, ἀφοῦ ἅμα πιῆς γίνεσαι τέτοια χάλια καὶ ξημερώνεσαι στὰ πεζοδρόμια, τὶ διάβολο θέλεις τὸ ἀναθεματισμένο καὶ τὸ πίνης ... καλὰ νυκτιὰ κορναβαλιοῦ χθὲς βράδυ ὅλα συγχωροῦνται ἀλλ' ὄχι πάλιν ἔτσι... ἄ! νὰ ἕνας σωφὲρ...

— Σωφέρ,.. ἔ! ταξί... ἔλα δῶ... βοήθησε νὰ ἀνεβάσωμε τοῦ λόγου του στ' ἀμάξι σου... ἔλα γιατὶ ὁ κακομοίρης πέρασε τὴν βραδυά του στὸ πεζοδρόμιο στουπὶ στὸ μεθύσι καὶ ρωτάει λέει πότε θὰ τὸν κρεμάσουν... τὶς οἶδε ὁ δύστυχος μ' αὐτὸ τὸ κρύο, καὶ μ' αὐτὴ τὴν παγωνιά, ποὺ κοιμώταν μὲς στὸ πεζοδρόμιο τὶ ὄνειρο ν ἔβλεπε καὶ μόλις τὸν ξύπνησα μ' ἐρωτοῦσε γιατὶ λέει θὰ τὸν κρεμάσουν μὲ τὸ φράκο...

Μπάρμπα. Πέτερς εἶπε ὁ σωφέρ, στὸν καθαριστὴ τῶν δρόμων, βραδυὰ καρναβαλιοῦ χθὲς βράδυ... ἔτσι εἶναι τὰ νειάτα...

—Σῶπα ἀδελφέ μου κι' ἐγὼ νέος ἤμουν μιὰ φορὰ ἀλλὰ πρῶτα ἐξασφάλιζα στέγη κι' ἔπειτα ἔπινα ἕνα τόνο, ἐμένα ποὺ βλέπεις ἂς πήγαινα καὶ στὰ καρναβάλια μὲ μπαλωμένο βρακί, ποτὲ ὅμως δὲ μὲ μάζεψε ὁ σκουπιδιάρης ἀπὸ τὸν δρόμο... ἀλλ' ἔτσι εἶναι τώρα τοῦ λόγου τους οἱ νέοι...φράκο, μονόκλ, φὸξ-τρὸτ Σαλώμη καὶ τὰ ξημερώματα φουντάρουν στὰ πεζοδρόμια.....

— Ποῦ νὰ σᾶς πάω κύριε; μοῦ εἶπε ὁ σωφέρ.

— Κατ'εὐθεῖαν στὸ Σταθμὸ νὰ προφθάσωμε τὸ ἐξπρές.. πρέπει νὰ πάω στὸ Γκράτς πρέπει τὴν καθαρὴ τετάρτη νὰ εἶμαι παντρεμένος..... ἡ τελευταία βραδυὰ τοῦ Καρναβαλιοῦ πρέπει νὰ μοῦ κάνῃ ἕνα ἡδῶρο.....!

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ ὅταν διερχόμεθα τὴν Φέρδινανς—Μπρίκε μιὰ τρελλοπαρέα ἀπὸ πιερρότους καὶ κολομπίνες πήγαιναν μὲ εὐθυμία καὶ τραγούδια γιὰ ὕπνο, καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς λευκῆς κολομπίνας ἔφθασε σᾶν κελάδισμα ὡς τ' αὐτιά μου...

Welche der forsc er. der gunge ans wien...!

ΣΤΑΚΗΣ ΤΖΗΡΙΤΗΣ

Sully prudhomme

ΓΙΑ ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ!

Ἄχ ἂν ξεύρατε πόσο λυποῦμαι
νὰ ζῶ μονάχος καὶ χωρὶς συντροφιά,
θὰ περνούσατε ἀπ' τὸ σπίτι μου ἔξω
καμμιὰ φορὰ

Ἂν ξεύρατε στὴ μαύρη ψυχή μου,
πόσο φῶς ρίχνει ἡ ἀγνή Σας ματιά,
θὰ κυττούσατε καὶ στὸ παραθύρι,
λίγα λεπτά.

Καὶ ἂν ξεύρατε τὶ βάλσαμο φέρνει
στὴ καρδιά μου ἡ γλυκειά Σας μορφή.
θὰ καθώσασθε ἀπ' τὴ πόρτα μου κάτω,
σὰν ἀδελφή.

Μὰ ἂν ξεύρατε πῶς Σᾶς ἀγαπάω
καὶ πρὸ πάντων ἂν ξεύρατε πόσο τρελλὰ
θὰ μπαίνατε ἴσως τότε καὶ μέσα,
γιὰ παντοτεινά!

ΡΙΡΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ

Ἐπῆγα μεσ' στὴν Ἀραπιά, γιὰ ναῦρω ναν Ἀράπη
Νὰν τὸν ρωτήσω νὰ μοῦ πῇ, πῶς πιάνετ' ἡ ἀράπη...
—Ἀπὸ τὰ μάτια πιάνεται στὸ στόμα κατεβαίνει
Κι' ἀπὸ τὸ στόμα στὴ καρδιὰ ριζώνει καὶ δὲ βγαίνει.

(Δημοτικὸ τραγοῦδι).

ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη 15 Μαΐου 1809 τὸ 6ον τῶν Οὐσσάρων ἔμπαινε κατὰ τὴς δύο τὸ ἀπόγευμα στὴ μικρὴ πόλι τὸ Μυρσιγιὸ μιὰ ἀπ' τὴς πιὸ κοκέτικες τῆς Ἀνδαλουσίας. Στοὺς δρόμους, στὴς πλατεῖες ὁ κόσμος σπρωχνόταν γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα τοὺς ὡραίους καβαλλάρηδες μὲ τὴς κόκκινες στολὲς καὶ τοὺς γαλάζιους μανδύας. Τὰ μπαλκόνια τῶν σπητιῶν ἦταν καταφορτωμένα ἀπὸ θεατὰς τὸ πλεῖστον νέες καὶ ὄμμορφες ποὺ ρίχναν εἰς τοὺς στρατιώτας μας ἄφθονα ἄνθη μὲ τῆς μεθυστικὲς μυρωδιὲς τῶν ἀνδαλουσίων περιβολιῶν.

— Νὰ ἕνα μέρος ποὺ θὰ μ' ἄρεσε νὰ καθίσω ὡς φρουρὰ καμπόσους μῆνες, ἔκανε ὁ λοχαγὸς ντὲ Μπελεστὸκ σκύβοντας πρὸς τὸν ὑπολοχαγὸν Ρολάνδον Μπριντοβὰν ποὺ κάλπαζε δίπλα του.

— Εἶμαι ἀρκετὰ τῆς ἴδιας γνώμης μὲ σᾶς λοχαγέ μου ἀπήντησε εὔθυμα ὁ ἐρωτευθεὶς ὡραῖος νέος εἴκοσι πέντε χρόνων μ' ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία ποὺ φώτιζαν δυὸ μεγάλα γαλανὰ μάτια μὲ βλέμμα συμπαθητικό.

— Διάβολε! δὲν εἶσθε δύσκολος! Ε! ἀλλὰ ἀγαπητέ μου, δὲν βλέπετε κεῖ κάτω στὸ μπαλκόνι τοῦ μονόταστου αὐτοῦ σπητιοῦ; μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ὡραῖο πρόσωπο ποὺ κάθεται σᾶς ἐκτοξεύει, ἀλήθεια, ματιὲς καυστικές. Πραγματικῶς, ὁ Ρολάνδος Μπριντοβὰν σηκώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, τὸ βλέμμα του διεσταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα τῆς πιὸ γοητευτικῆς ἱσπανιόλας. Ἀληθινὰ ἐκεῖνο τὸ θελκτικὸ πλάσμα ἦταν ὁ τέλειος τύπος ἀνδαλουσίας κελλονῆς. Κρατοῦσε στὸ χέρι της ἕνα τριαντάφυλλο μὲ κόκκινα πέταλα ποὺ τῶ ρερνε συχνὰ στὰ χείλια της. Σὰν ὁ Ρολάνδος πέρασε κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι, τὸ μπράτσο τῆς ἄγνωστης λασκάρησε πετῶντας τὸ ἄνθος ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς προθυμοποιήθηκε νὰ πιάσῃ στὸν ἀέρα.

— Ἔχετε τύχη, εὐτυχισμένε θνητέ! χαμογέλασε ὁ Μπελεστόκ, μὰ προσοχὴ σὰν αὐτὸ νὰ χαλάῃ.

Πραγματικῶς πίσω ἀπ' τὴ νέα γυναῖκα παρουσιάστηκε ἕνας χοντρὸς ἄνδρας μὲ σκληρὴ καὶ πρόστυχη φυσιωγνομία. Μποροῦσε νὰ ἦταν ἑξῆντα χρόνων, ἀλλ' ἡ ἡλικία δὲν τὸν εἶχε κάνει ἐπιεικὴ γιατὶ ἅρπαξε βάναυσα τὸ μπράτσο τῆς ὡραίας ἱσπανίδος καὶ τὴν τράβηξε γλήγορα στὸ βάθος τοῦ σπητιοῦ. Αὐτὴ ἡ στιγμὴ δὲν βάστηξε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἀστραπή.

— Ἀσφαλῶς ἕνας ζηλιάρης σύζυγος, μουρμούρισε ὁ Μπελεστόκ, δὲν ἦταν τόσο σπάνιο εἶδος.

Πάντως θἄθελα νἄξερα πῶς πρέπει νὰ φερθῶ, εἶναι τόσο χαριτωμένη αὐτὴ ἡ μικρή, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγὸς φανερὰ ταραγμένος.— Τίποτα πιὸ εὔκολο. Ὁ Μερσιὲ ἡ ὀρντονάντσα μου εἶναι Βάσκος καὶ μιλᾶ μὲ εὐκολία τὰ Ἱσπανικά: εἶναι ἐπιδέξιο παιδὶ ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὴς πληροφορίες ποὺ χρειαζόμαστε χωρὶς νὰ τὸν μυρισθοῦν.

— Εὐχαριστῶ.

— Μπά! δὲν πειράζει θὰ μοῦ τὸ ἀνταποδώσετε.

Μετὰ μιὰ ὥρα ὁ Μερσιὲ ἕνας ψηλὸς οὐσσάρος μὲ ἡλιοκαμένο χρῶμα μὲ βλέμμα ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ πονηριά, συναντοῦσε τοὺς δυὸ ἀξιωματικοὺς, καθισμένους στὴν καλλίτερη ταβέρνα τοῦ Μυρσιγιό. Ἔφερνε τὴς πληροφορίες, ποὺ τοῦ εἶχαν ζητήσῃ.

Ὁ γέρο Ἱσπανὸς ὀνομαζότανε, δὸν Ραμὸν Ταμπάκο ἦταν ἀληθινὰ σύζυγος τῆς θελκτικῆς νέας γυναίκας δόνας Μανουέλας, ἀλλὰ ζηλιάρης σὰ τίγρις ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε, ὅσο κι' ἡ σκιά της, κ' ἐπὶ πλέον φυλάργυρος στὸ ἔπακρον· τέλος ὁ ὀνειρώδης τύπος συζυγικοῦ τυράννου!— Δὲν βγαίνει ἔξω ποτέ, δὲν δέχεται κανένα, καὶ στὴν ὑπηρεσίαν ἔχει μόνο μιὰ γρηά, κουφὴ ὑπηρέτρια τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του, ἀποτέλειωσε ὁ οὐσσάρος.

— Διάβολε! πῶς νὰ ξεφορτωθοῦμε αὐτὸ τὸ παληανθρωπάκο, μουρμούρισε ὁ Μπριντοβὰν πολὺ φουρκισμένος.

— Ἀφήσα τέ με νὰ τὰ καταφέρω, ἀγαπητέ μου; ἔχω μιὰ ἰδέα! Ὁ Ταμπάκο ἔχει μιὰ μούρη ποὺ δὲν μ'ἀρέσει διόλου, κ' ἔτσι δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ ἂν τοῦ παίξω ἕνα παιχνίδι. Μὴν ἀνακατευθῆτε σὲ τίποτα, μόνο σὲ μιὰ ὥρα πηγαίνετε νὰ κτυπήσετε τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ· ἡ δόνα Μανουέλα θὰ εἶναι μόνη της καὶ αἴ..... Νά, Μερσιέ, πιὲς αὐτὸ τὸ κρασὶ τῆς Ἀληνάντης, τὸ κέρδισες καλά.—Μὰ τί; ρώτησε ὁ Μπριντοβάν.

— Δὲν θὰ μάθετε τίποτα, ἀγαπητέ μου, σᾶς παραχωρῶ δυὸ ὡρῶν, tête à tête μὲ τὴν ὡραίαν ἱσπανίδα, γιὰ τὰ ὑπόλοιπα μὴ σᾶς μέλλει.

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ ὁ λοχαγὸς σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἔξω. Μετὰ δέκα λεπτὰ κτυποῦσε μὲ τὸ σπαθί του δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ δὸν Ραμόν. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγο ἄνοιξε ἕνα παραθυράκι μὲ κάγκελλα καὶ φάνηκε τὸ ἄσχημο μοῦτρο τοῦ νοικοκύρη.

— Τί θέλετε σινιόρε; ρώτησε θυμωμένα κ' ἔκανε μιὰ φοβερὴ γκριμάτσα στὴ θέα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἀγαπητὲ Κύριε, ἀνταπάντησε εὐγενικὰ ὁ Μπελεστόκ, περνῶντας κάτω ἀπ' τὸ παράθυρά σας βρῆκα χάμω αὐτὸ τὸ πορτοφόλι μὲ πενῆντα φράγκα! Πιθανὸν νὰ τὸ χάσατε, μήπως σᾶς ἀνήκει; Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, ὁ λοχαγὸς τράβηξε τὸ δικό του πορτοφόλι, καὶ τὸ ἔδειξε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ

κάγκελλα στὸ δὸν Ραμόν, τοῦ ὁποίου τὰ μικρὰ μάτια γυάλισαν ἀπὸ ἀπληστίαν.

— Τί βλάκας αὐτὸς ὁ Γάλλος ψιθύρισε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Ἔπειτα δυνατὰ πρόσθεσε :— Αὐτὸ τὸ πορτοφόλι εἶναι δικό μου. Συγχρόνως δέ μισάνοιξε τὴ πόρτα κι' ἄπλωσε τὸ στεγνό του χέρι γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὰ χρήματα ποὺ κουδούνιζαν στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἀλλ' αὐτὸς τραβήχτηκε ἕνα βῆμα πίσω.

— Μιὰ στιγμὴ σινιόρε ! Ἐξετάστε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι μὲ προσοχὴ κι' ἂν πραγματικῶς εἶναι δικό σας, ἔ ; λοιπὸν θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σᾶς τὸ ἀποδώσω !

— Ναί.... ναί, δικό μου εἶναι, ἄ ! τίμιε νέε, νὰ εἶσθε εὐλογημένος, ἡ χασούρα αὐτῶν τῶν λεπτῶν θὰ σήμαινε τὴν καταστροφήν μου γιατὶ δὲν μοῦ ἀνήκουν. Κι' ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ ὁ δὸν Ραμόν, προχώρησε ἕνα βῆμα κ' ἑτοιμάστηκε νὰ βουτήξῃ τὸ πορτοφόλι, μὰ ὁ Μπελεστὸκ τὸ τσέπωσε ἥσυχα.

— Μὰ καλά, τὶ λοιπόν ; ἀνεπήδησε ὁ ἱσπανός, ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ τὸ δώσετε ;—Μὰ ὄχι.... μὰ ὄχι.... Ἀλλὰ σὰν βρῆκα αὐτὸ τὸ πορτοφόλι στὸ δρόμο, πρέπει νὰ τὸ πάω στὸ γραφεῖο τῆς φρουρᾶς. Ἐλᾶτε μαζί μου, ἕνας ἀστυνόμος θὰ συντάξῃ τὰ πρακτικὰ διαβεβαιῶντας τὸ συμβὰν καὶ τότε τὰ λεφτά σας θὰ σᾶς ἀποδοθοῦν χωρὶς ἄλλη δυσκολία. Τὸ καλοκάγαθον ὕφος τοῦ Μπελεστὸκ ἐνεθάρρυνε τὸν Ραμὸν Ταμπάκα.—Καὶ τὸ κάτω κάτω μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ ἐνοχληθῇ λιγάκι γιὰ νὰ κερδίσῃ πενῆντα φράγκα, ἔτσι ἀφοῦ ἔκανε νόημα στὸν ἀξιωματικὸν νὰ τὸν περιμένῃ, μπῆκε στὸ σπῆτι φωνάζοντας.—Ἀμέλια... Ἀμέλια ἔλα δῶ νὰ ἰδῆς, γρηὰ διαβόλισσα. Κι' ἐνῷ ἡ ὑπηρέτρια ἔσπευδε.—Κλεῖσε καλὰ τὴ πόρτα θὰ λείψω λίγα λεπτά, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτί. —Καλὰ σινιόρε !

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Μπελεστὸκ κι' ὁ δὸν Ραμὸν ἔμπαιναν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως Μυρσυγιὸ ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένα τὰ γραφεῖα τῆς φρουρᾶς.

— Περιμένε τέ με ἐδῶ, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς στὸν σύντροφόν του, δείχνωντάς του ἕνα μπάνκο, θὰ πάω νὰ βιάσω τοὺς καταλυματίας νὰ ξεμπερδέψουν πιὸ γρήγορα τὴ δουλειά.

— Καλά ! Καλά ! Ἀλλ' ἤδη ἕνας ὑπαξιωματικὸς προσέτρεχε. Ὁ Μπελεστὸκ μὲ δυὸ λόγια τὸν ἔκανε ἐνήμερον, κι' ὁ στρατιώτης βάλθηκε νὰ συντάξῃ τὰ πρακτικὰ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν. Ὁ δὸν Ραμὸν ἦταν καταχαρούμενος.

— Σκέφθηκα, εἶπε ἔξαφνα ὁ Μπελεστόκ, ὅτι χρειάζεται ἕνας μάρτυρας διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λεγόμενα τοῦ ἐντίμου αὐτοῦ σινιόρε.—Ἀλήθεια, παραδέχτηκε ὁ ὑπαξιωματικὸς φωτισμένος ἀπ' ἕνα βλέμμα τοῦ λοχαγοῦ.

— Μὰ ἐν τούτοις.... θέλησε νὰ πῇ ὁ Ἱσπανός.

— Ὄχι ! ὄχι ! θὰ εἶναι πιὸ κανονικί. Πενῆντα φράγκα ! Τὸ ποσὸν εἶναι σπουδαῖο, τί διάβολο. Νὰ πᾶνε νὰ φέρουν τὴν ὑπηρέτριάν σας νὰ ὑπογράψῃ κι' αὐτὴ καὶ μετὰ θὰ μπορέσετε νὰ πάρετε ἀμέσως τὰ λεπτά σας, τὸν ἔκοψε ὁ ἀξιωματικός, ποὺ παρατηροῦντας τὸν Μερσιὲ ὄρθιο στὸ κατῶφλι τοῦ γραφείου, πῆγε καὶ τοῦπε δυὸ λόγια στ' αὐτί. Ὁ Οὐσσάρος ἐξηφανίστηκε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦρθε ἡ ἐπιθυμία τοῦ δὸν Ραμὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Βρέθηκε μεταξὺ τῆς ζήλειας καὶ τῆς φιλαργυρίας κι' ἐδίστασε· μὰ τὸ δόλωμα τοῦ χρήματος ἦταν δυνατώτερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα κι' ὁ ἄνδρας τῆς Μανουέλας ξανακάθισε μουρμουρίζοντας. Σὲ λίγο ὁ Μερσιὲ κουβαλοῦσε τὴν Ἀμέλιαν.

— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ πορτοφόλι ; τὴν ρώτησε ὁ λοχαγός.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε ἡ ὑπηρέτρια ἀφοῦ τὸ ἐξήτασε.

— Μά, πῶς, Ἀμέλια, δὲν τὸ ἀναγνωρίζεις ;.... εἶναι τὸ δικό μου εἶπε ζωηρὰ ὁ Ραμὸν Ταμπάκα, μοῦ τὸ χάρισε ἡ γυναῖκα μου τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου.

— Χμ ! Χμ ! τὸν ἔκοψε ὁ Μπελεστὸκ μὲ ὕφος φιλύποπτο.

— Ὁ κύριός μου ἔχει δίκηο, θυμᾶμαι τώρα, ἐδήλωσε ἡ Ἀμέλια ποὺ μπῆκε στὸ νόημα, μὰ κάπως ἀργά.

— Βλέπετε, λοχαγέ ; —Ἕνα πορτοφόλι μοιάζει μ' ἕν' ἄλλο ! Ἡ καλλίτερη ἀπόδειξις εἶναι ὅτι τὸ δικό μου εἶναι ἀπαράλλακτο μ' αὐτό, ἐπανέλαβε ὁ Μπελεστὸκ σκαλίζοντας τῆς τσέπες του. Αἴφνης ἔπνιξε μιὰ βρισιά.

— Ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος μήπως τὸ ἔχασα.

— Λοχαγέ μου, στοιχηματίζω ὅτι εἶναι αὐτό, ἔκανε κοροϊδευτικὰ ὁ Μερσιὲ δείχνοντας τὸ πορτοφόλι ποὺ κρατοῦσε ὁ Μπελεστὸκ.— Ἂς τ' ἀνοίξωμεν θὰ ἰδοῦμε, παρεμβαίνει ὁ ὑπαξιωματικός.—Εἶναι μιὰ ἰδέα.

Τὸ πορτοφόλι ἀνοίχτηκε κι' ἀδειάστηκε· στὸ βάθος βρῆκαν δυὸ γράμματα στ' ὄνομα τοῦ λοχαγοῦ.

— Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶμαι, ἀνεφώνησε, χάνω τὸ πορτοφόλι μου καὶ νομίζω ὅτι ἀνήκει σ' ἄλλον. Μὰ γιὰ πέστε μου, σινιόρε Ταμπάκο, σεῖς τὶ γυρεύατε λοιπόν ; Μὰ τὴν πίστιν μου αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο. Τὰ συγχαρητήριά μου ! Καὶ σύ, γρηὰ γελοία ποὺ ἀναγνωρίζεις τὰ λεπτὰ τοῦ ἀφέντη σου. Τί τιμιότης, σοῦ κάνει χαρὰ νὰ τὸ βρίσκῃς. Αἴ σεῖς ! τέσσερης ἄνδρες τῆς φρουρᾶς γιὰ νὰ προσέχουν αὐτὰ τὶ ὑποκείμενα ! Θὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν συνταγματάρχην γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὅπως πρέπει.

Τρομοκρατημένοι ὁ Ραμὸν κι' ἡ Ἀμέλια ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ ἀξιωματικοῦ γιὰ νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν ἐπιείκειάν του, ἀλλ' αὐτὸς χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ποῦν τίποτε βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες ὁ ὑπολοχαγὸς Μπριντοβὰν μ' ὕφος καταχαρούμενο καὶ θριαμβευτικὸ συναντοῦσε τὸν λοχαγὸν ποὺ βημάτιζε μπροστὰ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως.

— Αἴ ! λοιπόν ; τὸν ρώτησε.

— Ἀ ! ἀγαπητέ μου λοχαγέ, εἶναι χαριτωμένη. Χάρις σ' ἐσᾶς ἔζησα στιγμὲς ἀλησμόνητες.

— Τότε ἂς πᾶμε νὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς φυλακισμένους. Ὁ Ραμὸν κι' ἡ Ἀμέλια εἶχαν περάσει φοβερὲς στιγμές. Ἔτσι δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμὸν τὴν ἀπελευθέρωσίν τους. Ὁ Μπελεστὸκ τοὺς ἔκανε μιὰ διδαχὴ τῆς περιστάσεως κι' ἔπειτα κι' οἱ δυὸ τὸ ἔσκασαν χωρὶς νὰ ζητήσουν ρέστα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ξημερώματα τὸ 6ον τῶν Οὐσσάρων ἄφηνε τὸ Μυρσυγιό.

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ) **Μ. ΜΑΡΟΥΔΗΣ**

ΘΑΝΑΣΗ ΠΕΤΣΑΛΗ

ΠΑΤΕΡΑΣ

Στοὺς ἀγαπητούς μου θείους Λ. καὶ Κ. Παρασκευοπούλου

Ἡ παρέα ποὺ, καθισμένη πλάγια τους, κουβέντιαζε ζωηρὰ σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Ἔμειναν μόνοι στὸ κατάστρωμ'. Ἦταν μεσάνυχτα περασμένα. Καὶ τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι ποὺ ἁπλονώταν γύρω, τοὺς ἔνωνε μὲ μαγικὴ δύναμη· εἶναι παράξενο ἀλήθεια ποὺ τὸ σκοτάδι πλησιάζει συχνὰ ἕναν ἄνθρωπο στὸν ἄλλο.

Τὲ βαπόρι θαρρεῖς κι' ἔσκιζε τὰ μαύρα κι' ἀδιαπέραστα πέπλα τῆς νύχτας ποὺ ξανάκλειναν μονάχα τους, πίσω του, πιὸ ἐρεβικά, πιὸ μυστικὰ ἀπὸ πρίν. Ἀκουγόταν ὁ θόρυβος τῶν κυμάτων ποὺ ἔσκιζε τὸ καράβι κι' ἐκείνων ποὺ σκάζανε ἀπάνω του· μὰ ὅσο κι' ἂν κοίτταζε κανεὶς δὲ θἄ βλέπε ἐκεῖ κάτω οὔτε ἕνα κῦμα οὔτε λίγο ἀφρόνερο.

Πιὸ μακρινός, πιὸ χαμένος ἐρχόταν ὁ μονότονος κρότος τῆς μηχανῆς κι' ἀριὰ καὶ ποὺ τὸ σφύριγμα κάποιου περαστικοῦ ἀέρα πάνω στὰ κατάρτια καὶ τὰ τεντωμένα σκοινιά.

Ἦταν ξαπλωμένοι σὲ πολυθρόνες —ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἔχουν τὰ βαπόρια. Ἰσόλινες, ποὺ κλίνουν—κοντά, πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ μιλοῦσαν.

Ὕστερα σιγὰ—σιγά, τὰ λόγια, τὸ σκοτάδι, ὁ πόθος, τὸ κούνημα τοῦ καραβιοῦ τοὺς ἔφερε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης καὶ φιλήθηκαν μὲ ζέση.

Ὅταν ἡ ροδοδάχτυλη αὐγὴ ἄρχισε νὰ χλωμοροδίζει τὸν ὁρίζοντα καὶ νὰ νερά, ὅταν ἄρχισαν νὰ διακρίνουν γύρω τους, ὅταν μπόρεσαν νὰ κοιτταχτοῦν στὰ μάτια, τοὺς ἔπιασε σὰ μιὰ ντροπὴ καὶ σώπασαν λίγην ὥρα.

Ὕστερα κατέβηκαν, ὁ καθένας στὴν καμπίνα του, ζαλισμένοι λιγάκι....

Γύριζαν κι' οἱ δυό τους στὴν Ἀθῆνα. Ἐκεῖνος ἐρχόταν ἀπ' τὸ Παρίσι ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια μόνος κι' ὅλο ἐλπίδες γιὰ τὴ ζωή· ἐκείνη ἀπ' τὴν Ἑλβετία, ὕστερα ἀπὸ τέσσερεις μῆνες μόνη καὶ πικραμένη ἀπ' τὴ ζωή. Εἶχε χάσει τὸν ἄντρα της προτοῦ ἀκόμα χρονίσει ὁ γάμος της καρδιακό. Ἀνάθρεψε τὸ παιδάκι της, ἕνα ἀγοράκι, τὸν Ἀντρέα της, ὅσο καλλίτερα μπόρεσε, μὲ φροντίδα, μὲ στοργή, μὲ ἀγάπη. Ὅταν ἔκλεισε τὰ ἕξη του χρόνια ἀποφάσισε νὰ τὸν πάει στὴν Ἑλβετία γιατὶ τὸν ἔβλεπε ἀδύνατο καὶ φιλάσθενο. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι ὁ πατέρας ἦταν πεθαμένος. Ὅταν τὴ ρωτοῦσε τοῦ ἀποκρινόταν.

— «Ἀντρέα μου, ὁ μπαμπάκας σου ἔφυγε γιὰ ἕνα μακρινὸ ἕνα πολὺ μακρινὸ ταξεῖδι. Ἐκεῖ ὅμως ποῦ βρίσκεται τώρα εἶναι εὐτυχισμένος καὶ χαρο'μενος, κι' ὅλο ἐμᾶς σκέπτεται».

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀντρέας συλλογιζόταν τὸν πατέρα του σὲ ἕνους ἄγριους τόπους· καὶ στὴν προσευχή του. κάθε βράδυ, παρακαλοῦσε τὴν «Παναγίτσα» νὰ τοῦ τὸν φυλάει καλὰ καὶ νὰ τοῦ τὸν φέρει γρήγορα πίσω.

Τὸν ἄφηκε σ' ἕνα ψηλὸ βουνὸ τῆς Ἑλβετίας μὲ θλίψη καὶ πόνο ἀληθινὰ βαθύ. Πέρασε ἀπ' τὸ Παρίσι, στὴν ἐπιστροφή. Ἡ τρελλὴ ζωὴ κι' ὁ φρενιασμένος ἐκνευρισμὸς τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας τὴν ἔκανε νὰ ξεχάσει τὴν πίκρα της γιὰ λίγο. Ὄχι ὅτι λησμονοῦσε τὸ παιδάκι της. Γουναντίον τὸ συλλογιζότανε καὶ τοῦγραφε συχνά, πολὺ συχνά. Μόνο ἡ θλίψη της δὲν ἦταν ἡ ἴδια καὶ ὁ πόνος της δὲν τὴν ἔκαιγε τόσο.

Στὸ Παρίσι συνάντησε τὸν Ἄριστο, παιδικό της φίλο καὶ μαζύ του διασκέδασε καὶ πέρασε ὄμορφες μέρες. Ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν μαζὺ ὥς τὴν Ἀθῆνα χωρὶς καμιὰν ὑστεροβουλία φανερή. Ταξίδεψαν στὸ ἴδιο βαγόνι ὥς στὴ Μασσαλία σὰ φίλοι καὶ πάντα μαζὺ μπαρκαρίστηκαν στὸ βαπόρι ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὸν Πειραιά.

Ἄξαφνα ὁ ἔρωτας ἦρθε καὶ στάθηκε ἀνάμεσά τους. Δὲν τὸν εἶδαν πρῶτα· ἔπρεπε, ἀλήθεια, νὰ μπεῖ μέσα τους γιὰ νὰ τὸν νοιώσουν.

Κι' αὐτὸ ἔγινε ἀπροσδόκητα, ἀπότομα, ἄξαφνα, τὴ δεύτερη νυχτιὰ τοῦ ταξιδιοῦ, μὲ πολλὴ ἁπλότητα, φυσικά, δίχως αἰτία ἢ σκοπὸ θαρρεῖς.

Σβέλτος ἐπήδησε ἀπ' τὴ βάρκα στὴν ἀποβάθρα κι' ἔδωσε τὸ χέρι του βοηθώντας την νὰ πηδήσει κι' αὐτή. Ἦταν δυὸ τὸ ἀπόγεμα, κοντά, ὁ Ἥλιος σὲ ζάλιζε ἀπὸ ζέστη καὶ γλύκα· ὁ ἥλιος τῆς Ἀττικῆς, μοναδικός. Ἕνα αὐτοκίνητο τὴν πρόσμενε. Τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἔρχεσαι μαζί μου, Ἄριστε ;

Μὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε· δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς γιατί. Τῆς ὑποσχέθηκε ὅμως νὰ περάσει τὸ ἴδιο ἀπομεσήμερο σπίτι της νὰ τὴν δεῖ. Ὕστερα τῆς φίλησε σφιχτὰ τὸ χεράκι καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐξεκίνησε μὲ θόρυβο, σηκώνοντας πυκνὴ γκρίζα σκόνη.

Σουρουπώματα. Τὰ δυὸ παράθυρα τέντα ἀνοιχτὰ κι' ἕνα ἀεράκι ἀπονύχτερο ποὺ φούσκωνε τὶς κεντιμένες κουρτίνες κι' ἀνατήκωνε μιὰ γωνιὰ ἀπ' τὸ σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ.

Τρέχοντας πέρασε κάτω στὸ δρόμο ἕνας λοῦστρος φωνάζοντας δραχνά. «Ἑστία... Ἑστία!...».

Σὲ λίγο χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

Ὁ Ἄριστος μπῆκε στὸ σαλόνι κι' ἀντίκρυσε τὴ Λένα καθισμένη μπρὸς σ' ἕνα μαόνινο γραφειάκι νὰ γράφει γράμμα τοῦ παιδιοῦ της.

—Ἦρθες, καλέ μου ; τοῦ εἶπε. Πῶς μοῦ λείπεις τώρα ποὺ συνήθισα τρεῖς μέρες νὰ ζῶ πάντα κοντά σου, στὸ βαπόρι.»

Τῆς εἶπε ὅτι θὰ φρόντιζε νὰ δρεῖ ἕνα σπητάκι γιὰ τοὺς δυό τους σὲ μίαν ἥσυχη γωνία τῆς Ἀθῆνας· ὅτι τὴν ἀγαποῦσε πολὺ πολύ· τὴν ἐχάϊδεψε. Ἀνάμεσα στὰ πυρὰ φιλιὰ καὶ κοντὰ στ' αὐτί της κρύβοντας τὸ πρόσωπό του στὰ μαλλιά της :

—Εἶμαι σὰν ἕνα πουλὶ ποὺ ἔχτισε τὴ φωλιά του σ' ἕνα σύννεφο μέσα. Πετοῦσα ψηλά, πολὺ ψηλὰ ὅταν σ' ἀντάμωσα. Καὶ μαζύ σου τότες ἐπόθησα νὰ μείνω πάντα ἐκεῖ ἀπάνω, μακριὰ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπ' ὅτι δὲν ἤσουνα ἐσὺ καὶ ἡ ἀγάπη σου. Κι' ἔχτισα τὴ φωλιά μου στὸ πρῶτο σύννεφο ποὺ συνάντησα. Ζαλίζεται ὅταν κοιτάξει κανεὶς κάτω· ἀλλὰ νιώθει τὸν ἑαυτό του τόσο ἀλλαγμένο, τόσο παράξενο Λένα μέσα σὲ κείνη τὴ φωλιά ! Κι' ἡ ἰδέα ἀκόμα πῶς τὸ πρῶτο ἀεράκι θὰ σκορπίσει τὸ σύννεφο, ἡ πρώτη βροχὴ θὰ διαλύσει τὸ νέφος ποὺ κρατάει τώρα τὴ φωλιά μας ἐκεῖ ψηλὰ σὲ ζαλίζει ἀκόμα παραπάνω, δὲ σὲ τρομάζει σχεδόν, σὲ ζαλίζει...

—Γι' αὐτὸ ἴσα—ἴσα θέλω νὰ μοῦ δρεῖτ' ἕνα σπητάκι ; γιὰ τοὺς δυό μας· μιὰ φωλιά· σ' ἕνα σταθερὸ μέρος, ἀχάλαστη κ' ἀδιάλυτη, ἀγαπημένε μου. Ἐμένα μὲ τρομάζει τόσο πολὺ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ φωλιά μας μπορεῖ νὰ παρασυρθῇ ἀπ' τὸν

πρῶτο βορριὰ ποὺ θὰ φυσήξει κι' ὅλο τὸ σύννεφο νὰ ἀνακατώσει τὶς στάλες τὴ βροχή του μεσ' στὰ δάκρια τῶν δυὸ ποὺ χάνουν τὴ φωλιά τους....

Κι' ἡ ἀγάπη ποὺ τοὺς ἕνωσε ἀμέσως μετὰ τοὺς ἔκανε τὴν ἐντύπωση ὅτι στερέωνε κάπως τὴν ἀθεμέλιωτη φωλιά τους....

Ὕστερα ξαίρεις, τοῦ εἶπε, μιὰ φωλιὰ μεσ'στὰ σύννεφα θὰ εἶναι πάντα συννεφιασμένη, φοβᾶμαι...

Σκέφτηκε πολύ, προτοῦ ἀποφασίσει νὰ κατοικήσει μαζὺ μὲ τὴ Λένα. Μιὰ φορὰ ὅμως ποὺ πῆρε τὴν ἀπόφαση—μιὰ νύχτα ποὺ τοῦ φάνηκε τόσο τόσο γλυκειὰ—ἀμέσως ἔψαξε γιὰ σπίτι. Καὶ σὲ δέκα μέρες εἶχε βρεῖ ἕνα, ὅπως τὸ ἤθελε.

Ἕνα μικρὸ σπιτάκι στὰ πόδια τῆς Ἀκρόπολης, πρὸς τὸ Φάληρο, πρόσχαρο καὶ γελαστό. Ἕνας μικρὸς κῆπος τὸ τριγύριζε βαθυπράσινος καὶ ὑπερβολικὰ περιποιημένος. Ἦταν κουκλάκι σπίτι καὶ παιδακίσιο παιχνίδι τὸ περβόλι. Μπροστά του σηκόνονταν ἀγέρωχο τὸ τεῖχος τῆς Ἀκρόπολης καὶ πίσω του ξεπετοῦσε μονάχα ἕνα τρίτο τοῦ Παρθενῶνα. Κατάντικρυ δ ἀκρινόταν τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι ποὺ τόσο τὸ ἀγαποῦσαν κι' οἱ δυό τους, μεσ' στὰ βράχια χτισμένο.

Πίσω του ἁπλονόταν ὁ κάμπος καὶ τὰ χωράφια ποὺ σὰν ἄσπρη κορδέλα ἐχώριζε ἡ λεωφόρος Συγγροῦ μὲ τὶς π περιές της. Στὸ βάθος κοιμόταν ἡ θάλασσα καὶ γυάλιζε στὸ φῶς τοῦ ἥλιου ἢ τῆς Σελήνης μέρα καὶ νύχτα.

Ἦταν ἥσυχοι καὶ σχεδὸν ξεμονιασμένοι σ' αὐτή τους τὴ γωνιά. Κι' ἦταν ἀγαπημένοι, ἀληθινά, πιστά.

Εἶχε σκυμένο τὸ κεφαλάκι της ἐπάνω στὴ δουλειά της καὶ κεντοῦσε. Ὁ Ἄριστος κοντά της καθισμένος τὴν ἐ κοίταζε ἀμίλητος πάντοτε. Φανταζόταν μιὰ ζωὴ γλυκειὰ κι' ἀγαπημένη, μὰ τόσο ἀγαπημένη καὶ γλυκειὰ δὲν τὴν ἐ πρόσμενε ποτέ. Περνοῦσαν μέρες ὁλόκληρες μαζὺ χωρὶς νὰ βλέπουν κόσμο γνωστό, στὸ περιβόλι τους καὶ σὲ μακρινοὺς περιπάτους μοναχικούς. Ἀδιαφοροῦσαν γ ὰ ὅ,τι δὲν ἦταν ἡ ἀγάπη τους. Εἶχαν γεμίσει ἀπ' τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἔρωτα κι' ἀπ' τὴν ἀδιαφορία τῆς εὐτυχίας.

Ἤξεραν ὅτι οἱ φίλοι κι' οἱ συγγενεές τους, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώρ ζε πιὰ τὴ ζωή τους αὐτὴ κι' ὅτι πολλοὶ τοὺς κακολογοῦσαν μὰ καρφὶ δὲν τοὺς κοιγόταν τότες. Κι' ἄ φηναν τὸν κόσμο νὰ λέγ ὅσο κι' ὅ,τι ἤθελε.

Ὅταν σή ωσε τὸ κεφαλάκι της ἀπ' τὸ κέντημα τὰ μάτια της συνάντησαν τὰ μάτια τοῦ καλοῦ της καρφωμένα στὰ δικά της. Χαμογέλασαν κι' οἱ δυό.

— Τι συλλογιέσκι, Ἄριστε ; τοῦ εἶπε.

Κι' ἐκεῖνος:

— Συ λλογίζομαι ἕναν ἄνθρωπο ὁλομόναχο, χωρὶς ἀγάπη, χωρὶς ἄλλους ὁμοιούς του, χωρὶς τίποτα ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ, νὰ αἰσθαν θῇ ὅ,τι κι' αὐτὸς, νὰ τὸν ἀγαπήσει· ἕναν ἄνθρωπο ἐρημομένο στὴ ζωὴ καθὼς μιὰ φοινικιὰ στὴ Σαχάρα. Δὲν μ τορῶ νὰ φανταστῶ ἠθικὸ ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο.

— Γιατὶ Ἄριστε ; τὸν ρώτησε ξανασκύβοντας στὴ δουλειά της.

— Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀτὸ μερικὰ πράματα καὶ ξεχειλάει ἀπὸ μερικὰ ἄλλα ποὺ λαχταράει νὰ σκορπίσῃ γύρω του κι' ἂν βρεθεῖ ἔρημος οὔτε τὸ ἕνα θὰ βρῇ οὔτε τὸ ἄλλο θὰ μπορέσῃ νὰ σκορπίσῃ φυσικά. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ βρισκόταν κατάμονος σὲ μ ὰ γωνιὰ τῆς γῆς θὰ ἦταν φυσικὰ ἀνήθικος. Καὶ μάλιστα ὅσο πιὸ πολιτισμένος θὰ ἦταν τόσο λιγότερο ἠθικὸς θὰ ἔμενε.

Κι' οἱ μέρες κατρακυλοῦσαν, οἱ ἑβδομάδες κυλοῦσαν, οἱ μῆνες περνοῦσαν, μὰ ἡ ἀγάπη τους δὲν εἶχε ἀλλάξει θέση. Οὔτε σὲ ποιότητα οὔτε σὲ ποσότητα. Ἴσως γιατὶ δὲν εἶχε ἀρχίσῃ τρελλὴ κι' ἀσυλλόγιστη. Θυμόντουσαν συχνὰ τὰ λόγια τοῦ Τολστόη : «ἡ μόνη σοβαρὴ ἀρρώστια εἶναι τὰ γεράτειά» καὶ πρόσθεταν σύμφωνοι κι' οἱ δυό : «τὸ μόνο πραγματικὸ κακὸ εἶναι ὁ θάνατος.»

Ἡ εὐτυχία τους τοὺς φαινόταν φυσικὴ κι' ἀτέλειωτη καὶ γι' αὐτὸ ἦταν τέλεια καὶ πλέρια.

Ὁ πρῶτος χειμῶνας πέρασε γλυκὸς κι' ἤρεμος. Σὰ νὰ γαλήνιασε λιγάκι τὴ φλόγα, σὰ ν' ἀποκοίμησε τὴ λαύρα τῶν κορμιῶν τους.

Ἡ ἄνοιξη γιὰ λίγο τοὺς ἐνθουσίασε πάλι, τοὺς ἔκανε ξανὰ παιδιὰ κι' αἰσθηματικούς.

Τρεῖς καλοκαιριάτικοι μῆνες σ' ἕνα μικρὸ νησὶ τοὺς ἄλλαξε τὶς ἰδέες. Κι' ὅταν ἦρθε ὁ δεύτερος χειμῶνας βγῆκαν πάλι στὸν κόσμο, διασκέδασαν σ' ὅλα τὰ θέατρα καὶ τὰ σπίτια μὲ φίλους καὶ γνωστούς, ζήσανε τὴ ζωή τους, ὅπως τοὺς ἄρεζε νὰ συχνελένε ὅταν καμιὰ βραδιὰ προτοῦ κοιμηθοῦν διερωτόντουσαν μὲ ἀνησυχία πῶς ἄλλαξαν τόσο πολὺ ἀπὸ πέρσυ.

Μολοντοῦτο ἡ Λένα δὲν ξεχνοῦσε τὸ παιδάκι της, τὸν Ἀντρέα της. Μιλοῦσε συχνὰ γι' αὐτὸ μὲ τὸν Ἄριστο μὰ γι' αὐτὸ μόνο δὲν τοῦ ἔλεγε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲν τοῦ ἔλεγε τί τεῦγραφε. Δὲν τοῦ ἔλεγε ὅτι τεῦγραφε ἀκόμα γιὰ τὸν πατέρα του ὅτι βρισκόταν σ' ἕνα ταξεῖδι μακρυνό, πολὺ μακρυνὸ κι' ὅλο τοὺς συλλογιόταν. Δὲν τοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ Ἀντρέας τὸ πίστευε κι' ὅτι περίμενε πάντα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ξανάλεπε τὸν πατέρα του. Δὲν τοῦ ἔλεγε ὅτι γιὰ νὰ πείσει τὸ παιδί της καὶ νὰ μὴν τὸ λυπήσει τόσο ἀπότομα τοῦ ἔστελνε γράμματα δῆθεν τοῦ πατέρα του ποὺ τάχε γράψει ἡ ἴδια. Δὲν τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴν ἀνησυχία της κάθε φορὰ ποὺ συλλογιζόταν τὴν ἡμέρα ποὺ ἀναγκαστικὰ θὰ μάθαινε στὸ παιδί της τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸν πατέρα του.

Δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα ἀπ' αὐτά· δὲν καλοήξερε κι' αὐτὴ γιατί.

Ἔψαξε, δοκίμασε, ἐπεχείρησε νὰ βρῇ τὴ δύναμη νὰ διηγηθεῖ τὸ κάθε τι στὸν Ἄριστο, ἐλπίζοντας, ὅτι θὰ τὴν βοηθοῦσε κι' αὐτὸς μὰ ποτὲ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Μιὰ μέρα ξάφνου χωρὶς διόλου νὰ τὸ σκεφτεῖ—ἀπὸ πρίν τοῦ εἶπε :

— Ἄριστε, σκέφτηκα νὰ φέρω πίσω τὸν Ἀντρέα. Γιὰ δυὸ μῆνες, τὸ καλοκαῖρι. Εἶναι δυὸ χρόνια ποὺ δὲν τὸν εἶδα. Νάξερες πόσο τὸν πεθύμησα. Ὕστερα θὰ ξαναπάει στὴν Ἑλβετία, ξέρεις.

Δὲν ταράχτηκε πολὺ ὁ Ἄριστος γιατὶ τὸ περίμενε αὐτό, τελευταῖα.

Δὲν ξέρεις ὅτι τὸ παραμικρὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ χαλάσει μιὰν ἀγάπη, τῆς εἶπε. Ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ πιὸ ντελικᾶτο, τὸ πιὸ εὐκολοχάλαστο, τὸ πιὸ ἀράχνινο πρᾶμα ποὺ γίνεται, Λένα.

Κι' ἐκεῖνη τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Ἀλήθεια, τῶξερα αὐτό, μὰ ἀλλοίμονο, δὲν ἤξερα ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πιὸ ἐγωϊστικὸ αἴσθημα ποὺ ὑπάρχει. Ὅτι ἴσο πιὸ βαθειὰ εἶναι τόσο πιότερο ἐγωϊσμὸς πρέπει νὰ λέγεται, Ἄριστε...

Τὰ πλάνα φιλιὰ κι' ὁ μεθυστικὸς πόθος τοὺς ἕνωσαν πάλι σκέψη καὶ κορμιά.

Τώρα τάχαν ἀποφασίσει πιά. Σ' ἕνα μῆνα ὁ Ἀντρέας θὰ γύριζε στὴν Ἀθῆνα. Ἡ γκουβερνάντα ποὺ τὸν περι-

ποιόταν στὴν Ἑλβετία θὰ τὸν ἔφερνε πίσω. Ἡ Λένα, σὰ μητέρα φρόντισε γιὰ τὸ κάθετί.

Τοὺς δυὸ μῆνες ποὺ ὁ Ἀντρέας θάμενε κοντά της ὁ Ἄριστος θὰ πήγαινε νὰ κάτσει στὸ ξενοδοχεῖο. Θάρχονταν βέβαια νὰ περνᾶει τὶς μέρες του ἐδῶ, θὰ γινόταν ἕνας ἁπλὸς πιστὸς φίλος τῆς Λένας μπρὸς στὸ παιδί της, κι' ὕστερα φυσικὰ ἡ προτητερινή τους συζυγικὴ ζωὴ θὰ ξανάρχιζε πάλι ὁμαλὴ κι' ἑνωμένη.

Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι σὲ τόσο λίγον καιρὸ δὲ θὰ κατοικοῦσαν πιὰ μαζύ, τοὺς γέμιζε ἀγάπη γιὰ τὸ σπιτάκι τους μὲ τὸ ὄμορφο περβόλι του κ' ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες.

Τὰ κυματάκια σπούσανε στ' ἀκροθάλασσα μ' ἕνα φαντάστικο ρυθμὸ καὶ μουρμουρίζοντας ἔπαιζαν μὲ τὰ χαλίκια, χαρωπά. Τὸ πέλαγο ἔπαιρνε ἕνα γαλάζιο χρῶμα μουντὸ καὶ μόνο ἐδῶ κι' ἐκεῖ κάποιο πανάκι ἢ μιὰ τράτα ἐτάραζαν τὴν ἐρημιά του. Ὁ ἥλιος κρυβόταν κάθε τόσο σ' ἕνα μικρὸ σύννεφο κι' ὕστερα ἀπότομα ξανατόξευε τὶς χαδιάρες ἀχτίνες του.

Δὲν ἦταν μόνοι στὴν ἀκρογιαλιά. Μὰ γι' αὐτοὺς τ'ποτα ἄλλο δὲ ἐζοῦσε ἀπ' τὸν ἑαυτό τους καὶ τὴ μονότονη θάλασσα ποὺ ἁπλονόταν στὰ πόδια τους ἁρμυρή, σκορπόντας φύκια βαθυπράσινα καὶ βαρειὰ μυρουδιὰ ἰόδιου καὶ ἅρμης...

Μίλησαν γιὰ κάποιαν ἑσπερίδα ποὺ ἑτοιμάζοταν, γιὰ τὴν τελευταία τοις ἐκδρομὴ, γιὰ κάποιο θεατρικὸ ἔργο στὴν Κυβέλη, γιὰ τὸ χτεσινὸ χρονογράφημα τοῦ Νιρβάνα. Ὕστερα σώπασαν λίγο. Ὁ Ἄριστος μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἔκανε σταυροὺς καὶ κύκλους στὴν ἄμμο ποὺ ἀδιάκοπα τὸ κῦμα ἔρχοταν κι' ἔσβυνε ἀκούραστο.

Τὸν ἐρώταγε :

—Κάποτε μοῦ εἶχες πεῖ, Ἄριστε, ὅτι δὲν εἶσαι γιὰ παντριὲς καὶ γιὰ γάμους. Πῶς τόσον καιρὸ τώρα μένεις μαζύ μου καὶ δὲν παραξενεύεσαι !

Κι' ἐκεῖνος :

—Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι δὲν εἶναι ὁ γάμος, ἡ ἐκκλησία δηλ. κι' ὁ νόμος ποὺ μ' ἀνγκάζουν νὰ ζῶ μαζύ σου ἀλλὰ μονάχα ἡ ἀγάπη μου κι' ἡ ἀφοσίωσή μου σ' ἐσένα ποὺ μὲ κρατοῦνε κοντά σου. Δὲν ξέρεις ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπ' τὰ δυνατότερα ἐπιχειρήματα ἐκείνων ποὺ ὑποσ ηρίζουν σὰν καὶ μᾶς τὸν ἐλεύθερο γάμο ; Ὅταν ἀγαπιοῦνται δυὸ ἄνθρωποι δὲν εἶναι βέβαια οὔτε ὁ γάμος ποὺ τὸν κρατάει οὔτε κανένας ἀνθρώπινος νόμος. Ὅταν πάλι δυὸ παντρεμένοι δὲν ἀγαπιοῦνται καθόλου κι' ὁ καθένας τους βρίσκει ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία δὲν θἄνε βέβαια οὔτε ὁ παππᾶς οὔτε ἡ βάρα ποὺ θὰ ἐμποδίσει νὰ τραβήξουν τὸν δρόμο τους. Στὴ γυναῖκα βρίσκεται πάντα ἐκεῖνος ὁ θησαυρὸς ποὺ λέγεται μητρικὴ στοργὴ καὶ κανεὶς δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ καὶ ν' ἀνησυχήσῃ γιὰ τὴν τύχη τῶν παιδιῶν. Μερικὲς γυναῖκες δὲν κρατᾶνε τὰ ἄνομα παιδιά τους γιατὶ στὸ σημερινὸ πολιτισμὸ αὐτὸ εἶναι μιὰ ντροπή. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ θὰ πάψει αὐτὴ ἡ κατάσταση τί θὰ τὶς ἐμποδίζει νὰ τὰνθρέψουν ὅταν μάλιστα ἡ πολιτεία τὶς βοηθάει.

Ἔμειναν ἀκόμα λίγην ὥρα στὴν ἀκρογιαλιά. Ὕστερα σηκώθηκαν καὶ πικσμένοι μπράτσο ἐπῆγαν ὡς στὴν ἐξέδρα καὶ κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι τοῦ καφενείου. Τὸ γκαρσόνι ἦρθε καὶ ρώτησε τί θὰ πάρουν.

Ἡ ὑπηρέτρια χτύπησε τὴν πόρτα. Ἔφερνε γράμμα ἀπ' τὴν Ἑλβετία. Ἴσως τὸ τελευταῖο προτοῦ γυρίσει ὁ Ἀντρέας.

Ἀνακάθησε ἡ Λένα στὸ κρεβάτι της καὶ νευρικὰ ξέσκισε τὸ φάκελλο. Ἡ γκουβερνάντα τῆς ἔγραφε ὅτι ὅλα ἦταν ἑτοιμα, ὅτι σὲ λίγες μέρες ἔφευγαν καὶ διάφορα ἄλλα. Μαζὺ ἦταν καὶ λίγα λογάκια τοῦ παιδιοῦ της, καλογραμμένα καὶ ἀνορθόγραφα.

Τῆς ἔλεγε ἐκεῖ μέσα ὁ Ἀντρέας της ὅτι ἦταν τόσο τόσο πολὺ χαρούμενος ποὺ θὰ τὴν ξανάβλεπε κι' ὅτι ἦταν βέβαιος ποὺ ὁ μπαμπάκας του ἦταν γυρισμένος πιὰ στὴν Ἀθήνα καὶ τὴν περίμενε τώρα, καὶ πῶς τοῦ τὄκρυβε αὐτή. Καὶ τέλειωνε : «Ἐγὼ διάβασα σὲ τόσα βιβλία ὅτι τὰ ταξεῖδια ποτὲ δὲν κρατᾶνε τόσο πολὺν καιρό, μαμακοῦλα μου....».

Ἦταν ἀνήσυχη ἡ μητέρα μὰ ἦταν πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ τοῦ τὸ ξαναγράψει Τί τάχα θὰ τοῦλεγε ὅταν στὸ γυρισμὸ ὁ Ἀντρέας θὰ τὴν εὕρισκε μόνη καὶ τὸν πατέρα του γιὰ πάντα φευγᾶτος;...

Ἤρθε καὶ κάθισε στὰ γόνατά του περνόντας τὸ μπράτσο της στὸ λαιμό του.

— Σ' ἀρέσει ἔτσι ;... ὅπως εἶναι ἀντρ.ύλη μου, τοῦ εἶπε.

Εἶχε ἔρθει ἡ ἴδια νὰ τὸν ταχτοποιήσει στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου θάμενε προσωρινὰ ὅσο τὸ παιδάκι της θὰ βρισκόταν κοντά της.

Μιὰ καλὴ κάμαρα, σ' ἕνα λαμπρὸ ξενοδοχεῖο, σὲ κεντρικὴ τοποθεσία Εἶχε γεμίσει τὰ διάφορα βάζα μὲ φρέσκα λουλούδια ποὺ ἔσταζαν δροσιά, καὶ τὰ ντουλάπια μὲ τὰ πράματά του.

— Καὶ πῶς τὰ πέρασες τὴν πρώτη νύχτα τῆς μοναξιᾶς σου ; τοῦ εἶπε χαμογελόντας.

— Οὔ, ἄσχημα, ἄσχημα. Θαρρῶ πῶς δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὸ συνηθίσω Λένα, καὶ τὴν ἐχάϊδεψε ἁπαλά. Δὲ μοῦ λὲς πότε ἔρχεται τελοσπάντων ;...

Κι' ἐκείνη μὲ φανερὴ ἀγαλίασῃ.

— Μεθαύριο, Ἄριστε μεθαύριο !

Ἔβγαλε τὴν ταμπακέρα του ἀπ' τὴν τζέπη του καὶ τράβηξε ἕνα τσιγαρέττα μὲ χρυσὸ ἐπιστόμιο. Τὸ ἄναψε. Ὕστερα ἔγειρε τὸ κεφάλι του στὴν πλάτη τῆς πολυθρόνας κι' ἀκολούθησε μὲ τὸ μάτι τὰ γκλανὰ δαχτυλίδια τοῦ καπνοῦ ποὺ ἁπλόνονταν ἀκανόνιστα.

Δυὸ μέρες ὕστερα—τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα ποὺ περίμεναν τὸν Ἀντρέα. Ἡ Λένα στὴν κάμαρά της μισοντυμένη. Ὁ Ἄριστος στὸ σαλόνι, μοναχός του προσμένοντας ἀφηρημένος. Συλλογιζόταν ἀδιάκοπα ἕνα σωρὸ πράματα μὰ τὸ μυαλό του σὲ κανένα δὲν μποροῦσε νὰ σταθεῖ. Ὅλο ἄλλαζε θέμα—ὅλο καινούργιες ἰδέες περνοῦσαν μπροστά του. Ἦταν ἤρεμος, ἦταν νευρι ὸς κι' αὐτὸς δὲν τῶξερε καλά. Συλλογιζόταν σχεδὸν μὲ ἀληθινὸ παράπονο :

— Πόσο μ' ἀγαποῦσε πρ ν, πόσον ἦταν ἑνωμένη ψυχὴ καὶ σῶμα, σ' ἐμένα, πῶς μὲ ποθοῦσε ! Τώρα ποὺ τὸ παιδὶ αὐτὸ ξανάρχεται σιμά της, ἀλλάζει ξαφνικά. Ὄχι ποὺ παύει νὰ μ' ἀγαπᾶῃ, ὄχι ποὺ τραβιέται ἀπὸ μένα, ὄχι ὅτι δὲ μὲ ζητάει πιά, ἀλλὰ πόση ἀγάπη ἀπὸ κείνη ποὺ θἄδινε σὲ μένα δὲ θὰ τῆ δώσῃ τώρα στὸ παιδί της αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μαζύ μου.

Ἀπότομα ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ἕνα γοράκι ὡς ὀχτὼ χρονῶ ὅρμησε στὸ σαλόνι. Ἦταν ὁ Ἀντρέας. Κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ κοιτόντας τὸν Ἄριστο στὰ μάτια. Ὕστερα ἄνοιξε τὰ μπρατσάκια του καὶ φώναξε δυνατά :

— Μπαμπακούλη μου, καλέ !

Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐφίλησε νευρικά, ἄπειρες φορές. Κι' ἐπειδὴ ὁ Ἄριστος ταραγμένος, ζαλισμένος, οὔτε κούνησε, τὸ παιδάκι τὸν κοίτταξε λίγο παραπονεμένο καὶ τὸν ἐρώτησε μὲ γλύκα :

— Μὰ τί ἔχεις.... τί συλλογιέσκι καλέ μου μπαμπᾶ ;...

Παρίσι Μάϊος 1923.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὴν 5ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας διαγωνισμὸς πρὸς κατάληψιν δύο θέσεων ἐπικούρων κτηνιάτρων.

Αἰτήσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου ἐ. ἔ. συμπεριλαμβανομένης.

Προσόντα πτυχίον ἀνεγνωρισμένης κτηνιατρικῆς Σχολῆς καὶ ἄδεια τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τοῦ μετέρχεσθαι ἐν Ἑλλάδι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κτηνιάτρου.

Πλείονες πληροφορίαι χορηγοῦνται παρὰ τῷ τμήματι Προσωπικοῦ τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Εἰδοποιοῦνται ἅπαντες οἱ ἀξιοῦντες δικαιώματα ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῆς Πειραϊκῆς χερσονήσου, ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ δημοσίου ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὸ παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Γεωργίας Διοικητικὸν Δικαστήριον καὶ ὅτι θέλει δικασθῇ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαρτίου.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ἐκποίησις θείου καὶ θειϊκοῦ χαλκοῦ Κράτους

Ἀνακοινοῦται πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους Συνεταιρισμοὺς καὶ ἐμπόρους, ὅτι τὴν 15ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐνεργεῖται δημόσιος προφορικὸς πλειοδοτικὸς διαγωνισμὸς πρὸς ἐκποίησιν 1554 περίπου τόννων θείου Ραφινάτου, 830 περίπου τόννων θείου Φλοριστέλλας, 2309 περίπου τόννων θειϊκοῦ χαλκοῦ καὶ 10732 περίπου χιλιογράμμων ἀντιπερονοσπορίνης τοῦ Κράτους ἁπάντων προμηθείας 1924.

Ἡ δημοπρασία ἐκποιήσεως θέλει ἐνεργηθῇ συγχρόνως εἰς 45 πόλεις τοῦ Κράτους, εἰς ἃς εὑρίσκονται ἐναποθηκευμένα τὰ ὡς ἄνω ποσὰ ἐ ὡπιον Ἐπιτροπῶν ἑκάστη τῶν ὁποίων θέλει ἐκποιήσῃ τὰ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν της ὑφιστάμενα μόνον ποσά. Ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Γεωργίας συσταθεῖσαν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν δύνανται νὰ γίνωσι μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 15ης Φεβρουαρίου προσφοραὶ ἔγγραφοι ἐνσφράγιστοι ὅμως, δι' ὅλας τὰς ἀποθήκας καὶ εἴδη ἢ δι' ἀποθήκας ὡρισμένων μόνον πόλεων καὶ ὡρισμένων εἰδῶν.

Οἱ ὅροι τῆς δημοπρασίας εἰσὶν κατατεθειμένοι εἰς ἑκάστην Ἐπιτροπὴν καὶ ἐν τῷ ὑπουργείῳ Γεωργίας (Τμῆμα Γεωργικῆς Οἰκονομίας), παρ' οὗ οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι. Ἡ ἀποσφράγισις τῶν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν ὑποβληθησομένων προσφορῶν θέλει ἐνεργηθῇ τὴν 16ην Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὥραν 12. Ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας ἡ δημοπρασία ἐπαναλαμβάνεται τὴν 22αν Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Περίληψις μειοδοτικῆς δημοπρασίας

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας

Διακηρύττει ὅτι, τὴν 16 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12 π. μ. ἐν τῷ καταστήματι τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας (τμῆμα Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως) ἐνεργηθήσεται μειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν λιθογράφησιν καὶ βιβλιοδέτησιν 2700 βιβλίων τοῦ τμήματος Ἐπαγγελματικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Ὡς ἐγγύησις διὰ τὴν συμμετοχὴν ὁρίζεται τὸ ποσὸν 1500.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Προκειμένου κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου νὰ παραχωρηθῇ εἰς τοὺς κ. κ. Φουστᾶνον καὶ Δημ. Σωτηριάδην ἰατροὺς δι' ἑαυτοὺς καὶ ὡς ἀντιπροσώπους ὁμάδος ἡ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐκμετάλλευσις τῶν ἰαματικῶν πηγῶν Μεθάνων συμφώνως πρὸς τὰς ὑπ' αὐτῶν ὑποβληθείσας προτάσεις, δύναται πᾶς τυχὸν ἐνδιαφερόμενος νὰ ὑποβάλῃ ἐντὸς τῆς νομίμου μηνιαίας προθεσμίας νέας προτάσεις πρὸς ἐξέτασιν.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας διακηρύττει ὅτι, ὑπὸ τοὺς ὅρους ταὐταρίθμου διακηρύξεως κατατεθειμένης παρὰ τῇ Οἰκονομικῇ Ἐφορείᾳ Φθιώτιδος, τῇ δευτέρᾳ Οἰκονομικῇ ἐφορείᾳ Ἀττικῆς καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ Ξένων καὶ Ἐκθέσεων, ἐνεργηθήσεται τὴν εἰκοστὴν δευτέραν (22) Μαρτίου 1925 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9-12 π. μ. δημοπρασία πλειοδοτικὴ διὰ τὴν μονοετῆ ἐνοικίασιν τῶν ἰαματικῶν πηγῶν Ὑπάτης ἐνώπιον τῶν ἐπὶ τῆς δημοπρασίας Ἀρχῶν καὶ εἰς τοὺς συνήθεις τόπους δημοπρασιῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Λαμίᾳ.

(Ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συστήματος) THOMSON-HOUSTON

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθύνων Σύμβουλος: **Γ. ΠΩΛΟΓΕΩΡΓΗΣ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ . . . . . ΔΡ. 9.375.000
ΑΞΙΑ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΤΑΘΜΩΝ καὶ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ . . . . . » 25.000.000

ΣΤΑΘΜΟΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΕΝΡΙΚΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ, *ἰσχύος 13,000 χιλιοβάτ μετὰ 47 ὑποσταθμῶν συνεχοῦς καὶ ἐναλλασσομένου ρεύματος ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΕΙΡΑΙΕΙ, ΦΑΛΗΡΩ, ΚΗΦΙΣΣΙΑ κλπ. πρὸς φωτισμὸν καὶ βιομηχανικὴν κίνησιν, ὡς καὶ ἕλξιν Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Τροχιοδρόμων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ περιχώρων. Ἠλεκτρικοὶ φωτισμοὶ ΚΑΛΑΜΩΝ, ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ καὶ ΧΑΛΚΙΔΟΣ, ΑΕΡΙΟΦΩΣ ΠΑΤΡΩΝ, ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΙ ΠΑΤΡΩΝ.*

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΝ Ν. ΦΑΛΗΡΩ *Κατασκευὴ καὶ ἐπισκευὴ μηχανημάτων παντὸς εἴδους καὶ ἰδίως ἠλεκτρικῶν. Κατασκευὴ δυναμομηχανῶν συνεχοῦς καὶ ἐναλλασσομένου ρεύματος. Ἐπισκευὴ αὐτοκινήτων, ἠλεκτραμαξῶν κλπ.*

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ *Ἡ Ἑταιρία ἀναλαμβάνει καὶ ἐκτελεῖ ἐγκαταστάσεις φωτισμοῦ εἰς οἰκίας, καταστήματα κλπ. ὡς καὶ ἠλεκτρικῶν κινητηρίων μηχανημάτων. Πλήρεις ἐγκαταστάσεις εἰς πόλεις πρὸς φωτισμὸν καὶ κίνησιν. Ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικῶν Σιδηροδρόμων καὶ Τροχιοδρόμων, ὡς καὶ μεταφορὰς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.*

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΙ ΕΛΛ. ΗΛΕΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ *Σιδηρόδρομοι Ἀττικῆς (διὰ συνόλου μετοχῶν). Ἀνθρακωρυχεῖα Κύμης.*

ΜΕΤΟΧΗ ΕΛΛ. ΗΛΕΚΤΡ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ *Εἰς Ἑταιρίαν Ἐκμεταλλεύσεως Ἑλλ. Ἀνθρακωρυχείων διὰ 10380 μετοχῶν. Εἰς Ἑλλ. Ἑταιρίαν Τροχιοδρόμων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων διὰ 5200 μετοχῶν.*

ΟΜΟΛΟΓΙΟΥΧΟΣ Γεν. Ἑτ. Τροχιοδρ. Ἀθηνῶν, Πειραιῶς διὰ 3134 Ὁμολογιῶν καὶ 4975 Προνομιούχων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΤΣΙΛΛΕΡ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ πενταετίαν ἐσωτερικὸς ἰατρὸς Κλινικῆς κ. κ. Περάκη-Ζαούση. Ἐγκαταστάθεις ὁδὸς Ἀραχώβης 25. δέχεται 3—5 μ. μ.

ΑΘΗΝΑΙ

COSMETIQUE ET ESTHÉTIQUE

ΜΙΧ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ-ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ τριετίαν ἐν Παρισίοις, Λονδίνῳ καὶ Βιέννῃ

ΕΙΔΙΚΩΣ ΕΡΓΑΣΘΕΙΣ

Θεραπεύει τὰς ἀκμὰς τοῦ προσώπου (μπιμπίκια), πανάδες, τριχόπτωσιν καὶ πityρίασιν τῆς κεφαλῆς, τὴν ὑπερτρίχωσιν, ἔκζεμα ψωρίασιν λειχῆνας lupus καὶ λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος διὰ τῶν τελειοτέρων Εὐρωπαϊκῶν συστημάτων. *Μεθοδικὴ χρῆσις ἠλεκτρισμοῦ.*

Δέχεται ΠΡΟΞΕΝΟΥ 48—*Ὧραι 9—11 καὶ 4—7.*

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

θὰ θεραπεύσῃ ριζικῶς καὶ μὲ ἐγγύησιν θεραπείας ἀσφαλοῦς καὶ ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν ἀνωδύνως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὅλως νέων μεθόδων τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.

Ο κ. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΟΥΙΖΙΔΗΣ

Χειροῦργος ὀδοντοϊατρὸς τῆς Σχολῆς τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ἐπὶ ΤΕΤΡΑΕΤΙΑΝ εἰδικῶς ἐκπαιδευθεὶς εἰς ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ καὶ ἐξασκηθεὶς εἰς τὰ στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ

LARIBOISIERE & ST. ANTOINE

Δέχεται ὁδὸς Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 55 (Πάτωμα 2ον)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	ΟΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ
ΔΡ. 20.000.000	ΔΡΑΧΜΑΙ
ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ	2.400.000.000
175.000.000	

ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΝ-ΠΑΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ-ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ-ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΦΙΞ - ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΦΙΞ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & Σ^ΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΩΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Farbenfabriken. vorm. Friedr. Bayer in Co

Leverkusen Bei Koln a Rh

ΧΡΩΜΑΤΑ ΑΝΥΛΗΝΗΣ κ.λ.π. — ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΙΔΗ — ΦΑΡΜΑΚΑ ΦΥΤΩΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Συγχώνευσις ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΑΛΑΜΩΝ Α. Ε. & ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑΙ (ΣΤΑΔΙΟΥ 40)

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 15-36

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Ἐν ΠΕΙΡΑΙΕΙ (Ὁδὸς Ὁμήρου 16) τηλέφ. 5-7.5, ΚΑΛΑΜΑΙΣ, ΤΡΙΠΟΛΕΙ.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΑΠΟ 1^ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ